

FRAU A HONDURES PÀGINA 17

El ball de xifres de la participació electoral a Hondures dificulta el coneixement de l'abast del boicot a les eleccions. Alguns indicadors, però, senyalen la preparació d'un possible frau, com el suposat error informàtic que va interrompre el recompte.

ESCÈPTICS A COPENHAGUEN PÀGINA 21

Quan falta una setmana perquè se celebri la cimera climàtica a Copenhaguen, la percepció que els experts no es posen d'acord a l'hora de definir amb claredat les causes de l'escalfament global suposa un obstacle per mirar de combatre'.

EXPOSICIÓ SOBRE L'EXILI PÀGINA 25

El Centre d'Art Santa Mònica acull, fins el 10 de gener, l'exposició *Agustí Centelles. El camp de concentració de Bram, 1939*, centrada -sobretot- en el període que el fotògraf va passar en un dels camps de refugiats del sud de França.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N163

2 de desembre de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El govern assigna la provisió de roba hospitalària a les preses

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

L'antiga empresa adjudicatària es veu obligada a presentar un ERO

ROBERT BONET

Milers d'activistes possibilitaran 163 noves consultes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8 I 9

Una acció crida contra l'ocupació de l'Afganistan a la base de Bétera

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Un restaurant de Gavà vol evitar la lluita sindical amb coaccions i amenaces

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

La majoria de persones no alfabetitzades del món són dones i pobres

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

La ultradreta vigila els vaixells tonyinaires

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 I 3

Diverses empreses militars i de seguretat estan entrant dins el negoci de la protecció dels vaixells de pesca europeus.

40 anys de moviment veïnal a Madrid i Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINES 22 I 23

Els atacs contra el moviment juvenil basc continuen amb Segi

RODA EL MÓN · PÀGINES 18 I 19

, estirant del fil

OCEÀ ÍNDIC · L'EXECUTIU ESPANYOL APROVA L'EXPORTACIÓ D'ARMAMENT DE GUERRA PER USOS PRIVATS

Exmilitars, mercenaris i feixistes nodreixen la defensa paramilitar dels tonyinaires

Higinya Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El segrest durant 47 dies i el posterior alliberament de la tripulació del buc tonyinaire *Alakrana* -després d'abonar 2,3 milions d'euros- ha propiciat, finalment, que el pròsper negoci de la seguretat privada s'instal·li a les aigües convulses de l'oceà Índic. I també que les empreses espanyoles de seguretat privada hagin obert un nou nínxol de mercat: la defensa d'interessos econòmics privats en aigües marítimes internacionals, sota el paraigua de l'operació militar Atlanta de la UE, la cobertura del Ministeri de Defensa espanyol i l'aprovació de l'executiu de Rodríguez Zapatero.

Defensar interessos privats ens costa 75 milions d'euros

Segons les modificacions introduïdes al reglament de Seguretat Privada pel consell de ministres el 2 de novembre, només podran exercir aquestes tasques militars les empreses de seguretat espanyoles. O bé les empreses del ram de la UE o de l'Espai Econòmic Europeu (EEE), degudament registrades al Ministeri de l'Interior. Les autoritzacions es fan per un període d'un any, després del qual es podran prorrogar o revocar. Teòricament, aquesta exclusió pretén evitar el recurs de la contractació d'empreses com l'americana XE (l'antiga i polèmica Blackwater, que va provocar el terror a l'Iraq) o la britànica Dyncorp.

Immediatament després de les modificacions jurídiques i legals, les dues primeres empreses beneficiàries han estat Santa Bàrbara Siste-

Un dels moments d'un simulacre d'intervenció armada portat a terme pels 'treballadors' de l'empresa de seguretat UC Global

mas (SBS) -filial del grup nord-americà General Dynamics- i Segur Ibérica. La primera, antiga empresa pública privatitzada, perquè serà l'única autoritzada per vendre l'armament de guerra de què disposaran els vigilants privats. La segona, perquè ha estat la primera que ha vist aprovat l'enviament de 54 vigilants privats

amb un contracte d'un any a les aigües de l'Índic. Tanmateix, altres veus del sector han vist amb estranyesa que no es comptés amb la totpoderosa Eulen, que ja dispensa serveis de protecció de bucs a zones perilloses per una companyia multinacional de telefonia des de fa anys. Segons ha reconegut el director d'operacions de

l'empresa de seguretat, Jesús Jiménez Bernal, "des del febrer, Eulen protegeix un mínim de dos bucs amb deu homes i una forta aposta tecnològica, on destaquen les mesures de radar, de control de moviments i de contraintel·ligència".

Hi ha vaixells de l'empresa basca Albacora que ja operen a l'Índic amb la bandera de conveniència

'Mad Max' a l'Índic

Però feta la llei, feta la trampa, per totes bandes. Molts dels vaixells bascos i galles que pesquen marisc i tonyina ho fan sota banderes de conveniència econòmica des de fa temps. I, alhora, determinades empreses paramilitars -com la gaditana UC Global- fan els contractes de servei dels EUA, on estan legalitzades, per esquivar la legislació espanyola.

Aquesta és, precisament, la circumstància que ha utilitzat UC Global, regentada per l'exmilitar de la marina espanyola David Morales Guillén, per aconseguir un contracte de protecció del buc pesquer *Draco*.

Hi ha vaixells que, avui, ja operen a l'Índic amb la bandera canviada. Són l'*Intertuna I*, *Intertuna II* i *Intertuna III*, tots de l'empresa basca Albacora, també molt present a l'explotació pesquera i neocolonial de la costa de l'Equador. Tots tres bucs ho fan sota bandera de les Illes Seychelles. Cal recordar que, el maig de 2008, activistes de Greenpeace es van enfrontar al vaixell *Albatun Tres* de la mateixa empresa Albacora per denunciar la pesca intensiva de tonyina a les aigües del Pacífic Sud. Els vaixells bascos *Txori Aundi* -de la companyia Pevaeché- i els bucs *Erroxape*, *Demiku* i *Xixili* -de la mercantil Echebaster Fleet- també operen interessadament amb bandera de les Seychelles.

A més d'aquestes circumstàncies, pròpies dels negocis en l'era de la globalització, cal afegir el caos absolut i la divisió interna que regna a Somàlia, la inexistència d'un Estat i la maldestra intervenció militar nord-americana, que també ha provocat que la

> L'extrema dreta ja ofereix 30 llocs de treball i "viure una experiència única"

Levantina de Seguridad, propietat del líder d'Espanya José Luis Roberto Navarro, pretén entrar al negoci de la protecció paramilitar dels tonyinaires i no ha trigat a oferir nous llocs de treball.

Roberto Navarro, de sobrenom *El Cojo* i fidel a la seva incontinència verbal, ja ha afirmat que "l'objectiu primordial no és matar pirates ni capturar-los, per això ja hi ha l'Armada espanyola". El líder ultra també ha assenyalat que la nova munició de guerra autoritzada per l'executiu socialista "no és

suficient" i que la motivació dels currículums que estan rebent és l'elevada remuneració o "viure una experiència única". *El Cojo* ha dit que no facilitarà més informació perquè alguna de les contraparts -"Defensa, Interior o els contractants", ha aclarit- ha demanat "silenci i màxima discreció". Levantina de Seguridad -fundada el 1980, amb acadèmia pròpia i amb una plantilla de prop de 1.000 vigilants privats- ha protagonitzat diversos incidents, aldarulls i sentències contra els drets i les llibertats fo-

namamentals i habitualment els seus membres escorten les manifestacions de l'extrema dreta al País Valencià. Aquesta primavera, la contractació per part del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya dels serveis de Levantina per protegir el patrimoni històric de Tarragona va aixecar un onada de protestes que no va invalidar cap contracte. Cal recordar, també, que Roberto Navarro també és assessor jurídic d'ANELA, la patronal que explota el negoci de la prostitució.

> Sota la bandera de conveniència de la *seguretat* i el combat contra la pirateria, la flota pesquera que espolia recursos als caladors somalis amb bandera espanyola opera, des de principis de novembre, amb grups armats de vigilants privats. Els bucs que ho fan sota banderes de conveniència, però, encara disposaran de més possibilitats i més ofertes de contractistes privats, embogits per la fallera ultrasecuritària. La creixent paramilitarització dels negocis sota la globalització neoliberal i la implosió de la seguretat privada ja suposa un exèrcit privat de més de dos milions de persones arreu del món. La privatització de la seguretat –en una mena de *Mad Max* del segle XXI– és una realitat i l'auge dels exèrcits mercenaris ja no és cap profecia.

, estirant del fil

Legionaris de la globalització

Qui és qui en la militarització espanyola de l'Índic?

OPERACIÓ ATALANTA (UE-PESC)

Després del segrest del tonyinaire *Playa de Bakio*, l'abril de 2008, l'Estat espanyol es va incorporar a l'operació militar internacional Atalanta-Aigües de Somàlia, en el marc de la Política Europea de Seguretat i Defensa (PESC), aprovada el 8 de desembre de l'any passat. Es tracta de la primera missió marítima europea i l'Estat, en missió aprovada al Congrés el 21 de gener, hi participa amb la fragata *Canarias*, un avió P-3 Orion de patrullatge marítim, un buc d'aprovisionament i un màxim previst de 395 militars –la dotació actual– comandants per onze oficials. Després de la crisi de l'*Alakrana*, un membre de la patronal del sector pesquer s'ha incorporat al centre de coordinació d'Atalanta, a Northwood (Anglaterra).

SEGUR IBÉRICA

Amb un plantilla que supera les 7.200 persones, va facturar 230 milions d'euros el 2008 i està presidida per Antonio Mateos. La filial de seguretat del grup té contractes de protecció d'instal·lacions i seguretat amb la Direcció General d'Armament (DGAM) del Ministeri de Defensa, a la presidència de la Comunitat de Madrid esquitxada per escàndols d'espionatge, a AENA (aeroports) i a RENFE, entre d'altres. Han estat els primers de trametre 54 vigilants a les aigües de l'Índic.

SANTA BÀRBARA SISTEMAS (SBS)

Antiga empresa pública esdevinguda la primera contractista i subministradora d'armament de l'exèrcit espanyol. És filial de la nord-americana General Dynamics. Amb domicili social a Madrid, vuit fàbriques a l'Estat i 1.800 treballadors, és l'encarregada de proveir d'armament de guerra les empreses privades de seguretat que ja poden operar a l'Índic. Està presidida per Antonio de Oyarzabal, que va entrar al cos diplomàtic espanyol el 1961. És vicepresident del Real Instituto Elcano, el *think tank* militar espanyol. SBS té quatre línies de negocis: blindats, sistemes d'armes, municions i míssils i I+D. El febrer va fitxar com a cap d'Estratègia de Negoci l'excap de l'Estat Major de Terra, el general Carlos Villar Turrau.

UC GLOBAL

Amb domicili social a Puerto Real (Cadis, Andalusia) i dirigida per David Morales Guillen, amb experiència a les Forces Armades espanyoles, són els *blackwaters* espanyols, amb una aposta militaritzant i militaritzada i tota mena de prestació de serveis paramilitars. És l'única companyia militar privada de l'Estat que opera com a consultora i entra al negoci perquè està legalitzada als EUA. El 20 de novembre, cinc exmilitars espanyols en nòmina d'UC Global es van desplaçar a les Illes Seychelles per integrar el grup armat que defensarà un tonyinaire amb bandera de conveniència. Segons Morales, actualment, hi ha vuit bucs segrestats a les aigües de Somàlia.

EULEN

Grup empresarial presidit per David Álvarez que, des del març de 2009, ofereix incorporar-se com a vigilants privats als vaixells amb un salari de 4.500 euros nets mensuals. El 26 de juny, van cloure una primera prestació de serveis al buc de bandera i tripulació espanyola *BC Teneo*, de l'empresa Tyco Marine, a l'oceà Índic, com reconeix Miguel Esteban Navarro –de la Unitat d'Intel·ligència i Prospectiva de Eulen Seguridad– en un article publicat a *Securitecnia*. Durant aquelles dates, no hi havia cap mena de cobertura legal per l'operació.

pesca als caladors somalis –els bancs de pesca més abundants i cobejats per la indústria pesquera– hagin acabat militaritzats dràsticament. El mateix president d'Albacora, Iñaki Latxaga, ha reconegut obertament l'absència de qualsevol llicència pertinent amb l'Estat somali, fruit de l'atzucac on es troba el país africà.

El Consell d'Estat diu que "no és lògic" que la propietat de les armes sigui privada

Si es viola el dret internacional, els vigilants es consideraran mercenaris. En un dur informe no vinculat sol·licitat amb urgència pel govern, el propi Consell d'Estat ha questionat i rebutjat que s'autoritzi la compra d'armes de guerra a ens privats i destaca que resulta il·lògic permetre la propietat de les armes a aquests particulars, quan hi ha "figures jurídiques que permetrien assegurar que la titularitat de les armes esmentades correspongui a l'Estat i l'ús a les com-

panyies de seguretat". Cal destacar, a més, que l'exportació d'armes de guerra està subjecta a una legislació especial i uns tràmits i unes aprovacions específiques. El Consell d'Estat, que finalment també ha autoritzat la reforma normativa, ha afirmat que hi ha una "cobertura legal relativa" i ha recordat que, "si s'infringeix el dret internacional, el tracte que rebran els vigilants armats serà el propi dels 'mercenaris'". El Consell d'Estat alerta, de retruc, que l'Estat també assumirà responsabilitats si té alguna mena de control sobre les operacions que es puguin desenvolupar.

Segons totes les fonts consultades, el reclutament de personal s'està fent de forma "molt ràpida, precària i accelerada". Per treballar-hi com a mercenari de l'Índic, es requereix disposar d'habilitació com a vigilants de seguretat (TIP), llicència d'armes de seguretat privada (tipus C) i experiència militar. També es valora l'experiència "en zones de guerra". A dia d'avui, la formació específica per combatre la pirateria a penes dura més de tres dies, se centra en l'ús d'armament i és impartida des de les instal·lacions de la Infanteria de Ma-

rina a Cartagena (Múrcia). El sou mínim seria de 5.000 euros nets, exclouent dinars i assegurances i el cost per les empreses entre 7.000 i 9.000 mensuals per treballador.

Negoci privat, subvenció pública
En primera instància, els armadors –i també el PNB– van demanar que es copiés el model francès, amb militars de l'exèrcit gal a cada embarcació. Però

L'acord és que les empreses armadores assumeixin el 50% dels costos, la Moncloa el 25% i els governs basc o gallec el 25% restant

la negativa de proveir de militars professionals les explotacions mercantils privades va servir, fins i tot, com a eix vertebrador del discurs de la ministra Carme Chacón durant la seva

compareixença al Congrés dels Diputats, on va exigir corresponsabilitat a la patronal: "Són empreses privades que fan negocis privats". Militars professionals, no; però calés, els que calguin, va venir a dir. Perquè la ministra va anunciar que costejarà el 25% de la contractació privada, a més dels costos de la instrucció militar i el trasllat militar dels vigilants a les Seychelles per protegir un sector que ocupa 2.000 persones i 12.000 més a la indústria conservera.

L'acord verbal encara no escrit és que les empreses armadores es facin càrrec del 50% dels costos; que la Moncloa financin el 25% i que els governs autonòmics (basc o gallec) subvencionin el 25% restant. Actualment, els contractes són bilaterals entre armadors i empreses de seguretat, i Defensa estudia la millor manera de transferir diners, on pren força la línia de la subvenció directa. Si es fes d'altra forma, caldria una licitació pública que Defensa ha optat per evitar. En qualsevol cas, la subvenció pública de la seguretat d'un negoci privat que espolia els recursos del Sud costarà a les arques públiques prop de tres milions d'euros anuals segons les estimacions inicials del Ministeri

de Defensa. El cost estimat per l'Estat se situa en 400.000 i 500.000 euros mensuals, inclouent salaris, manteniment i desplaçament dels equips de seguretat. Però Chacón va aclarir la xifra real: el cost global de les operacions militars a l'Índic ja arriba als 75 milions d'euros per protegir els tonyi-

El 29 de novembre, vigilants armats del buc basc 'Ortube Berria' van repel·lir un nou intent de segrest amb foc real

naires dels anomenats *pirates*, davant la costa d'un país amb un milió de persones refugiades i 700.000 desplaçades internes. Els nous mercenaris de l'Índic han trigat ben poc a entrenar el rearmament i a obrir foc després de la reforma legal. El 29 de novembre, vigilants armats del buc basc *Ortube Berria* van repel·lir amb foc real un nou intent de segrest.

, impressions

Alexandre Moreno i Navarro · Habitant de Berga i escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

Lamentar o condemnar

AQUIARA

FROB (diners públics), després d'especular i, en part, enfonsar l'economia.

M'agradaria fer una distinció des d'una vessant iusfilosòfica dels conceptes *lícit* i *legítim*. M'agrada fer-ho quan penso en històries com la que he viscut fa poc, quan he comprat uns set llibres a un home de Berga que els venia per a poder comprar butà per escalfar casa seva, i llavors reflexiono sobre si seria lícit i/o legítim que aquest home *allibretés* el *senyor Millet* o els *senyors de Santa Coloma de Gramanet* si se'ls trobés pel carrer, per exemple, amb el llibre de Tolstoi que ara tinc a la biblioteca. Doncs bé, no seria lícit però, per a mi, sí legítim si tenim en compte que un ha d'anar venent llibres per escalfar-se, i un altre s'ha gastat diners públics en els seus luxes

però no condemnar més sovint, a partir d'ara, si no canvien el seu comportament i actitud els polítics i la gent de poder.

Un altre fet remarcable, a part, és que la persona que ha sofert l'agressió, el *senyor Joan Antoni López Noguera*, és familiar directe d'un alcalde franquista de Berga (1959-1979), format en el Frente de Juventudes, que llavors passà a FET-JONS, i va ser delegat de la pròpia OJE i va estar a la Guàrdia de Franco, entre altres coses.

Sorprenentment, no he sentit mai cap condemna del *senyor Joan Antoni López Noguera* (i que ara demana condemnes i lamentacions) pel mandat del seu avi, persona amb un passat no precisament democràtic i de defensa dels Drets Humans o de la llibertat d'expressió.

Precisament, investigant, he pogut trobar comentaris del *senyor* suposadament agredit, recolzant un escrit on es critica la Llei de memòria històrica, perquè considera que les atrocitats, les repressions i les manques de llibertats es van propiciar i dur a terme pels dos costats i que ara simplement cal perdonar i oblidar.

Lamentar, es lamenten aquelles coses que no ens agraden, però que sabem que de vegades són inevitables. Condemnar és un terme diferent, significa rebutjar, oposar-s'hi de totes totes. Comencem a condemnar, doncs, quan els que també han de condemnar, demanar perdó i justícia fins a les últimes conseqüències, ho facin.

I que quedi clar que ni justifico ni defenso la violència, però que la condemno de la mateixa manera i en la mateixa mesura en què condemno la corrupció, els fraus, la especulació o la violència d'estat.

Es lamenten aquelles coses que no ens agraden. Condemnar significa rebutjar

i els altres a saber en què.

Els polítics del nostre Estat demanen a tots els ciutadans que es comportin com a ciutadans d'un estat de dret, però s'obliden de crear-lo, i en un estat de dret no hi pot existir la corrupció política, ha d'imperar la justícia, els plebiscits han de ser legals, i la desocupació no hauria de superar per anar bé mai el 6%, entre moltes d'altres coses.

Per tant, no m'estranyaria que ens haguem d'acostumar a lamentar

la novel·la *1984* sinó que milita en un partit polític i, per tant, defensa l'ideari del partit, que prové precisament d'Aliança Popular, que té com a president honorífic un ministre de la dictadura franquista i que, entre d'altres coses, s'ha oposat al reconeixement del català com a llengua oficial a Europa o ha interposat un recurs d'inconstitucionalitat davant del Constitucional contra l'Estatut.

Per tant, quan un pertany a un partit, sindicat o associació, l'ideal del grup preval a l'individual. Per tant, l'agressió no l'ha soferta ell com a individu, sinó el partit al qual representa.

En poc temps, hem llegit i tingut notícies de diversos casos de corrupció per tot arreu. El cas Gurtel i tot l'entramat que hi té amagat el Partit Popular, el cas del *senyor Fèlix Millet* del Palau de la Música, i ara el cas de Santa Coloma de Gramanet; recordaré una frase del *senyor Millet*, que va dir que a Catalunya són 400 els qui ocupen tots els càrrecs i ho manegen tot. I, segurament, entre aquests hi deu incloure els presidents de la Caixa de Manresa, de Catalunya, i de Tarragona, que es fusionaran per reduir la seva plantilla –segurament en un terç– i beneficiar-se al màxim dels fons del

M'he fet ressò, arrel de l'agressió a un polític del PP del Berguedà, de les declaracions de Natxo Romero (representant de la CUP a Berga), en què diu que no condemna però sí lamenta les agressions sofertes per aquesta persona i he pensat en el malestar que aquest tipus de declaracions solen crear en la nostra societat i en el nostre Estat.

La persona agredida parla d'haver-les sofert per exercir el dret de la llibertat d'expressió i opinió, i bé, aquí és on crec que hem de començar a aprendre a matisar. Ell no exerceix el "lliure pensar" (com a

Rosa Carbó · Sociòloga
opinio@setmanaridirecta.info

Les polítiques en contra de la violència masclista a reflexió

El 25 de novembre, dia en contra de la violència masclista, es van tornar a posar en evidència les vergonyes d'una societat que es presenta com a igualitària. Les diferents formes d'expressió d'aquest tipus de violència (la física, la psicològica, la social, etc.) mostren que encara perduren relacions de dominació d'uns respecte a unes altres.

No fa gaire que les agressions a les dones en l'àmbit familiar es van començar a assumir com un problema. Fa 15 anys es percebia com a normal i les que ho denunciaven eren vistes com a culpables del comportament de la parella i no com a víctimes.

Durant aquests anys, les diferents organitzacions de dones han aconseguit que sigui considerat un problema

col·lectiu i han augmentat el número de recursos adreçats a les que pateixen o han patit maltractaments. No obstant això, pràcticament són inexistents les dades per saber si aquests recursos són veritablement suficients i adequats per a les víctimes; és a dir, si aquests ajuden les dones que han denunciat a refer la vida en les millors condicions possibles. En cas que no fos així, seríem davant d'un doble maltractament, el primer, executat per la parella i el segon, per les institucions que fomenten que es denunciïn els casos però que deixen les dones desprotegides. El fet de desconèixer si els recursos són suficients és preocupant perquè pot provocar l'efecte contrari del que es pretén.

Un altre element a tenir en compte són les escasses dades que hi ha sobre les dones que han denunciat. Només l'Observatori contra la Violència

Per sobre de la legislació sobre violència masclista hi ha la llei d'estrangeria

Domèstica i de Gènere del Consell General del Poder Judicial proporciona dades fiables, però poc sistematitzades i periòdiques.

Hi ha un element del que pràcticament no se'n parla: la violència masclista que pateixen les dones immigrants. Segons dades de l'Observatori, al 2008 hi van haver 4.189 ordres de protecció (OP) per a dones catalanes i 2.850 per a dones amb nacionalitat estrangera residents a Catalunya. Això significa que, de cada 1.000 dones catalanes 1,3 tenien una OP, mentre que per cada 1.000 amb nacionalitat estrangera residents a Catalunya, 5,1 en tenien una.

Aquestes xifres posen en evidència la necessitat de desenvolupar polítiques específiques adreçades a aquestes dones i es posa l'interrogant sobre la situació que poden patir aquelles que, havent denunciat o no, són al país en situació irregular. La

desprotecció que pateixen és extrema: per sobre de la legislació sobre violència masclista hi ha la llei d'estrangeria.

Així, qualsevol dona en situació irregular que denunciï maltractaments surt de comissaria amb una ordre d'expulsió que s'executarà segons la resolució judicial. Davant del perill de ser expulsada, qui va a denunciar? No podem construir un discurs públic demanant i fomentant que les dones maltractades denunciïn sense tenir garantits els mecanismes per a que puguin sortir endavant. Només demano una mica de reflexió sobre les accions que es realitzen ja que la coherència entre allò que es diu i allò que es fa és, en aquest tema, qüestió de vida o mort.

Marc Martí · Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Gentrificació (I)

Fa temps, una amiga em va preguntar quin era l'origen de la paraula "gentrificació". Li vaig saber explicar més malament que bé i segur que a hores d'ara ja ho deu saber millor que jo. Però sens dubte era una bona pregunta. Les lluites contra la gentrificació s'han convertit en una temàtica central dels moviments urbans, degut a que, amb la globalització, és un fenomen que s'ha estès arreu del món sota l'impuls de l'urbanisme neoliberal.

L'autora de la paraula gentrificació és la sociòloga marxista Ruth Glass, que la va emprar per tal de descriure el que estava succeint al centre de Londres el 1964, progressivament envaït per classes mitjanes provinents dels afores de la ciutat.

Etimològicament, la paraula és derivada del mot anglès "gentry", que era l'estament de la noblesa anglesa format pels *gentlemen* i els *esquires*. Posteriorment, un altre terme han estès el seu significat per indicar, el primer, les persones que destaquen per la seva distinció de maneres i, el segon, el conjunt de professionals. En català, s'ha traduït com "ennobliment". Així, aquest és el significat a partir del qual normalment entenem la gentrificació: el desplaçament de la població de classe treballadora originària, o població amb pocs recursos econòmics, per població més benestant i el canvi de caràcter del barri que comporta la transformació dels comerços i serveis, així com un augment dels preus dels habitatges que filtren els nousvinguts i empenyen cap a fora als residents anteriors. Des del 1964 fins avui hi ha hagut un debat acadèmic força fructífer sobre les causes, el funcionament i les conseqüències de la gentrificació i els seus derivats ("gentrificació rural", "supergentrificació", "estudiantificació", etc.); però poques vegades aquest debats i avanços van més enllà de les revistes científiques o xarxes d'activistes molt especialitzades. És necessari posar llum sobre aquest tema per tal que no banalitzar una paraula cada vegada més de moda i fer més eficaces les possibles pràctiques de resistència.

S'han consolidat dues explicacions de les causes de la gentrificació que han arribat a ser complementàries. La primera es basa en el compor-

PERE TUBERT JUHÉ

tament del capital immobiliari i del mercat del sòl. Per exemple, l'actual procés de suburbanització (creixement de cases adossades) que ha experimentat la regió metropolitana de Barcelona es podria explicar pels interessos tant dels propietaris dels terrenys com dels promotors a l'hora de treure tot el suc a les seves inversions. En canvi, en l'actual context de crisi, les inversions se centren en la ciutat consolidada i en les rehabilitacions d'edificis. Pel geògraf Neil Smith, arriba un punt que determinades zones degradades dels centres de la ciutat tenen un potencial econòmic immobiliari tan gran que intencionadament s'impulsa el procés de gentrificació per part de inversors o promotors. Un exemple de manual, però no gaire habitual a l'Estat espanyol, és el cas de Triball a Madrid.

L'altre explicació posa l'accent en el canvi de les ciutats cap a una economia basada en els serveis i els negocis que comporta un augment de professionals en aquests sectors, que formen part de les noves classes mitjanes. És a dir, se centra, no tant en aspectes de les estratègies d'acumulació de capital i el mercat de l'habitatge, sinó en les preferències residencials, d'oci i consum d'aquestes noves classes mitjanes. Més enllà d'un exèrcit malvat de *iuppies* envaint el centre de les ciutats, s'ha demostrat que el perfil dels gentrificadors, en la majoria de casos, és un sector de població políticament progressista que valora l'ambient urbà com un espai de llibertat. Pensant en Barcelona, no és el mateix el sector de població que podria ser considerat com a gentrificador que va a viure a Gràcia, a Poble Nou o al Raval.

Tanmateix, totes dues aproximacions tenen un marcat caràcter anglosaxó i les hem de prendre críticament en el nostre context, ja que no tenen en compte, per exemple, l'important pes que el turisme té en ciutats com Barcelona per entendre aquests fenòmens o la precarització que viuen molts d'aquests nous professionals i creatius. És el fenomen de la gentrificació inevitable? Sempre és negatiu? Totes les polítiques de regeneració urbana són polítiques gentrificadores? Existeixen formes per aturar aquests processos? Continuarà.

Tere Sáez · Feminista
opinio@setmanaridirecta.info

Tant lluny i tant a prop

A ny 1908, Nova York. 129 dones moren cremades per demanar el mateix salari que els homes, descans dominical, dret a la lactància i reducció de la jornada laboral. Moltes d'elles immigrants d'entre 17 i 24 anys.

Anys 2009. Tres Hotels de la cadena Hyatt Hotels Corporation de Boston acomiaden gairebé 100 treballadores de la neteja, que cobraven 15 dòlars l'hora i tenien assegurança mèdica, la majoria negres i immigrants i que feia

20 anys que treballaven a l'empresa. A través d'una empresa de treball temporal, Hyatt contracta noves netejadores a 8 dòlars l'hora i sense assegurança mèdica. A les dones despatxades se les demana d'ensenyar, de manera gratuïta, a aquelles que les han de reemplaçar, i que havien estat presentades com a substitutes per a les vacances.

1909. Nova York és, novament, testimoni de les protestes de 15.000

dones treballadores sota el lema "Pa i roses", en el que el pa simbolitzava la seguretat econòmica i les roses la qualitat de vida.

2009. Les treballadores de Boston denuncien l'acomiadament a un sindicat, que ha organitzat una formidable campanya de boicot a l'empresa, a la que exigeix readmetre les treballadores despatxades. A la campanya s'hi sumen des de l'Associació de Taxistes de Boston a associa-

cions professionals que estan deixant d'utilitzar aquests hotels, amb el suport del propi governador de Massachusetts i l'alcaldia de Boston. I demanen, també, que la crisi econòmica serveixi per fer un replantejament de la qualitat de vida de totes les persones: ni salaris obscens com els de les i els executius (de dones també n'hi ha, encara que siguin ben poques), ni esclavatge laboral com el que pretén aquesta empresa, i moltes altres, a

Boston i a la resta del món. Ja es pot veure que hem avançat (ja no ens tanquen ni morim cremades) però... tampoc tant. Hi ha qui continua pensant que es poden aprofitar de les circumstàncies de necessitat de les persones i que hi ha feines, com les de la neteja, que no tenen gaire valor i que es poden pagar miserablement i sense seguretat social. A finals del 2009 encara hem d'estar amants a la justícia i a la igualtat.

. EDITORIAL

De pirates, corsaris i mercenaris

La globalització paramilitar de la seguretat ha arribat a casa amb l'anomenada crisi dels pirates. Sortides rendibles per les empreses, però cap pel milió de somalis refugiades i les 700.000 desplaçades internes provocades per l'intervenció nord-americana. En tot cas, s'anuncia que els diners públics van finançar negocis privats d'exploitació de recursos pesquers aliens. Vistiplau governamental a la globalització neoliberal a cop de paramilitars i mafialització de l'economia en un oceà Índic que recorden massa el futurisme de *Mad Max*, enmig d'una Somàlia caòtica, i devastada. Volem petroli? Una guerra il·legal que encara dura a l'Iraq. Volem tonyina? Mercenaris a sou amb diner públic. Ho diu el propi Consell d'Estat espanyol, en un dictamen que certifica la categoria jurídica que hauran de rebre, si s'escau: mercenaris. Mercenaris amb complicitat estatal i subvenció pública del 50%. Diners públics per explotacions colonials i interessos pri-

vats en plena crisi. I, a l'escalf del diner ràpid, ja apareixen militars espanyols d'alta graduació que passen a l'esfera privada, empreses regentades per la ultradreta que hi volen ficar culle-rada i exmilitars que es freguen les mans, promouen la paramilitarització i obren mercats amb el negoci pròsper de la por. Fa 15 segles, Agustí d'Hipona descrivia la resposta que donava un pirata caigut presoner a la pregunta d'Alexandre El Magne "Què et sembla tenir la mar sotmesa a pillatge?". "El mateix que a tu -va respondre- tenir el món sencer. Només que a mi -que treballa en una roïna galera- em diuen bandit i a tu, per fer-ho amb tota una flota, t'anomenen emperador". El filòsof reflexionava: "Si dels governs públics la justícia, què en queda, sinó una banda de criminals a gran escala"? Any 430, any 2009, Somàlia. Mercenaris amb subvenció. Ordre públic per l'economia privada: que la seguretat dels negocis no s'alteri. Globalització: una banda de criminals a gran escala.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La salvació del periodisme

Roger Palà
directa@setmanaridirecta.info

Els mitjans de comunicació viuen moments de transformacions profundes. Ningú no té gaire clar què succeirà els pròxims anys, però vaja, no cal ser un visionari per constatar que la informació com a mercaderia ja no és un producte rendible per a les grans corporacions. Les empreses periodístiques, si guanyen diners, no ho fan gràcies als continguts que generen, sinó amb tota mena de productes que no tenen res a veure amb el periodisme. Això -no sé si ho heu advertit- ha derivat en una progressiva degradació dels continguts a tots els nivells. Els mitjans convencionals estan perdent la poca credibilitat que encara conservaven, que era un dels seus actius principals. I a més, ara han de competir amb Internet, els blocs, les xarxes socials... Vaja! Tan fàcil que havia estat guanyar diners... En

resum, que l'empresa periodística, tal com l'hem coneguda durant el segle XX, està tocada de mort. Paradòxicament, això pot suposar la salvació del periodisme. Fem un cop d'ull, per exemple, a l'estudi nord-americà *The State of News Media 09*, que anualment fa una radiografia del sector als EUA. Assenyala diverses tendències que poden aplicar-se a nivell mundial: per exemple, que les capçaleres cada cop són menys importants i que guanya pes el periodisme independent que sap cobrir nínxols de mercat. Coses que diu l'informe: "El poder està passant al periodista individual i s'allunya de les organitzacions periodístiques", "A través de les xarxes socials, els consumidors estan arribant al treball de redactors individuals i allunyant-se de la marca institucional". Etcètera. Cal que no ens deixem enlluernar per aquest discurs. El mite del *free lance* que ven continguts aquí i allà sense dependre de res ni de ningú és molt

maco però té un revers tenebrós: la precarietat. Lluitar contra les retallades laborals quan treballes per a una empresa que només cerca el lucre és lícit. Però també cal que articulem alternatives que ens permetin continuar fent periodisme sense dependre de les empreses. I no cal que pensem només en periodistes individuals: per què no en comunitats -o cooperatives- de periodistes amb certes afinitats i capacitat per vendre i difondre continguts? De fet, la DIRECTA, per exemple, ja és això. De moment no genera prou diners per garantir la professionalització dels i les que hi treballem, però res no indica que d'aquí uns anys no pugui ser així. Al final encara resultarà que no anàvem tan desencaminats! La mort de l'empresa periodística pot voler dir que la gent que estimem i practiquem aquest ofici amb un cert grau d'honestat encara tenim alguna opció de supervivència.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens ha saltat la connexió a Internet. La dependència tecnològica ha fet estralls a la redacció i alguna gent se n'ha anat a treballar a llocs amb connexions més segures. Al final, ho hem pogut salvar i hem pogut fer-vos arribar la informació que amaguen els mitjans oficials. En aquest sentit, estem començant a mirar el tema de passar-nos a Linux. Diem *començant a mirar* perquè és un procés molt complicat, ja que tenim una xarxa informàtica prou gran. Per sort, el Xavi, crack del *software* lliure, ens està ajudant en aquesta tasca, difícil però necessària. D'altra banda, aquesta setmana també ens ha atacat el grip. No sabem si ha estat la A, la B o la Z, però ens ha provocat una baixada important. El coordinador d'*Així està el pati* ha caigut i hem hagut de fer el tancament via Internet. Una setmana divertida, vaja. Fins la propera!

Fe d'errades:

El reportatge sobre John Cage titulat *Parlo d'anarquia, naturalment...* que va aparèixer publicat a la secció *Libres* la setmana passada no és el comentari d'un llibre i la imatge de Cage que acompanya el text no és la portada d'un llibre sobre l'artista.

Qui Som

REDACCIÓ	COMPAGINACIÓ
Estirant del fil David Fernández	Roger Costa
Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana	CORRECCIÓ I EDICIÓ
Així està el pati Jesús Rodríguez	Col·lectiu <i>l'asterisc i el gitano</i>
Roda el món Laia Gordi	PUBLICITAT
Observatori dels mitjans Xavier	Tània Miró
Blasco Piñol Expressions Gemma	DISTRIBUCIÓ
Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra	Xavi Camós
La graella Redacció Barcelona	SUBSCRIPCIONS
La indirecta Oriol Andrés	Laia Bragulat
FOTOGRAFIA	ADMINISTRACIÓ
Albert Garcia	Jordi Raymond
IL·LUSTRACIÓ	DIFUSIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs	Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
 BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
 BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
 BARCELONÈS NORD: barcelonensnord@setmanaridirecta.info
 EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
 GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
 L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
 MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
 MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
 MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
 OSONA: osona@setmanaridirecta.info
 SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
 SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
 TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
 TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
 TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JUANITO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
 Dipòsit Legal: GI-1528-2005
 C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
 L'Hospitalet de Llobregat
 www.setmanaridirecta.info
 directa@setmanaridirecta.info
 Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
 redaccio@setmanaridirecta.info
 fotografia@setmanaridirecta.info
 il·lustracioidirecta@gmail.com
 subscripcions@setmanaridirecta.info
 distribucio@setmanaridirecta.info
 publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
 Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Urbanisme dràstic

Dani Cortijo. Carrers de Barcelona

Una de les preocupacions principals que va conduir a pensar en la necessitat de l'enderroc de muralles i la planificació d'un exemple de la ciutat durant el segle XIX va ser els problemes socials i higiènics que comportava una ciutat massificada.

Urbanisme medieval de Barcelona, de tipus improvisat, feia les comunicacions internes molt costoses. És per això que, si bé Cerdà -ja el 1859- va programar una nova ciutat fora muralles, també va preveure fer tres grans avingudes que travessessin la ciutat antiga: les vies A, B i C. La idea de la Via A va ser l'única que es va dur a la pràctica, reprisa pel pla Baixeras, aprovat l'any 1889. Aquesta nova avinguda hauria de comunicar el nou eixample de la ciutat amb el port, un dels principals motors econòmics barcelonins.

La fase d'enderrocs es va iniciar el dia 10 de març de l'any 1908 enmig d'una gran cerimònia. L'aleshores alcalde de la ciutat, Domingo Sanllehy, i Antonio Maura, president del govern espanyol, van presentar els seus discursos. El mateix rei Alfons XIII va ser l'encarregat d'iniciar les obres amb un simbòlic toc de piqueta a l'edifici número 71 del carrer Ample, la casa del Marquès de Monistrol.

Aquelles obres -que havien de destruir un bon tros de la ciutat antiga- van tenir molt preocupats els arqueòlegs, historiadors i amants del passat. Tant, que la Unió d'Artistes es va dirigir, el 31 de març de 1908, a la corporació municipal per sol·licitar que:

"Siga nomenat personal idoni, intel·ligent en arqueologia, per a inspeccionar constantment les obres de derribo de la Reforma, dotant-lo amb la consignació convenient".

Finalment, la proposta va ser acceptada i es va fundar una Delegació investigadora i de vigilància de les obres de la Reforma, que va permetre que es conservessin o es trasllassessin diverses peces i edificis d'interès històric com ara la Casa Padellàs, actual seu del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona, que estava situada enmig del que ara és asfalt i cotxes.

L'inici del procés de demolició i construcció va ser lent, però no és casualitat que les obres s'acceleressin després dels successos de 1909, durant la Setmana Tràgica. A més de les condicions higièniques que volia millorar aquesta reforma, també eren molt importants les finalitats estratègiques del pla. Copiant el model parisenc de Haussman i els seus bulevards, aquesta nova via havia de permetre mobilitzar les forces de l'ordre de manera eficaç, cosa que es feia molt difícil pels carrers estrets de la ciutat antiga, propensos a omplir-se de barricades i trampes en poques hores.

El primer edifici que es va construir va ser -com no podia ser d'una altra manera- la nova seu del Banco Hispano-Colonial, el principal inversor de l'obra, situat al número 3 i on, avui dia, encara es poden contemplar les inicials de l'entitat bancària a la façana.

En uns primers temps, aquella nova avinguda va ser coneguda popularment amb el nom de La Reforma però, més endavant, Francesc Carreras Candi la va batejar amb el nom de Via Laietana, el nom de ressò ibèric que ha arribat fins els nostres dies.

Si sí, realment, el que ara coneixem amb el nom de Via Laietana era una bona façana de la ciutat per mostrar als assistents a l'Exposició Universal però, alhora, la desaparició definitiva de 85 carrers del nucli històric va obligar milers de persones a abandonar les seves llars sense possibilitat de reallojament.

A més, emmascarava les males condicions de vida de la gent que s'allotjava als carrers adjacents, encara foscos i humits malgrat algunes reformes.

. EL CIGALÓ

"Girona està molt millor ara que als anys 80"

Mariano Hernández regenta el bar Los Padules. Fa 40 anys que és darrera la barra d'aquesta històrica taverna gironina, famosa per les seves tapes. Des del Carrer dels Torrats (carrer Nou del Teatre, en realitat), que va popularitzar Sopa de Cabra, ha viscut de primera mà la transformació de la ciutat.

Marçal Jaume

Com ha canviat la ciutat en els darrers 20 anys?

Ha anat a millor, clarament. Abans, en aquests carrers hi havia un ambient una mica peculiar, estrany. Corria per aquí tota mena de gent: des dels punkis típics de l'època fins als hippies, bohemis... Realment era estrany. Ara és tota una altra cosa, la ciutat ha anat a millor, sens dubte. Sempre heu tingut la mateixa clientela?

Bé, la gent canvia, però el perfil de client sol ser el mateix. Al principi obriem a les 6 del matí i llavors venien més treballadors i, en canvi,

ara, com que només treballem als vespres, hi ha més gent jove. De tota manera, l'ambient és familiar i la gent és com de tota la vida. Aquí sempre ha vingut el mateix tipus de gent.

Los Padules és un referent històric d'aquesta ciutat. Quin és el futur que li espera?

Sí que és veritat que som un referent històric, molta gent ho veu així, des de 1969 que tenim obert! Per exemple, entre d'altres coses, és el lloc on va néixer Sopa de Cabra. Sobre el futur del bar, només sé que espero jubilar-me darrera la barra, però no puc dir el que passarà després perquè no ho sé ni jo mateix.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

34 anys de deute ètic amb el poble sahrauí

Gerard Sala
Lleida

Aquests dies ha fet 34 anys de la Marxa Verda, un atac de tropes i civils marroquins que iniciaria l'ocupació i l'espoli del Sàhara Occidental. I justament la setmana passada el govern marroquí detenía i expulsava una (altra) reconeguda activista sahrauí, que ara està realitzant una vaga de fam a Lanzarote fins que li permetin tornar al seu país.

Coincidint amb la primera femèride, s'ha presentat una campanya internacional que denuncia l'acord de pesca UE-Marroc, que permet que els europeus (sobretot els espanyols, que es beneficien de 100 de les 119 llicències atorgades) explotin els recursos naturals de les costes del Sàhara Occidental a canvi de grans compensacions econòmiques al Marroc. Aquest és un acord que viola les lleis internacionals ja que pressuposa que el Marroc té la sobirania d'aquest territori (el Sàhara Occidental és un territori no autònom segons l'ONU) i, per tant, permet que els signants s'apropriïn del que no els pertany. Però sobretot és un acord que acumula un nou deute històric i moral de l'Estat espanyol amb el poble sahrauí. Fa 34 anys la "potència" colonitzadora es venia la sobirania d'aquest poble al Marroc, cedint a la geostratègia marroquina i nord-americana a la zona. Ara, l'Estat espanyol i els seus polítics "socialistes" espolien directament un poble sense drets i que ells han col·laborat a arraconar en camps de refugiats miserables. Tot un exercici d'imperialisme econòmic i polític.

Ja he votat sí a la independència de Catalunya

Joanjo Aguar Matoses
Sueca

Com sóc de temperament nerviós i caràcter impacient, no he pogut resistir-me i acabe de votar que sí per la independència de Catalunya a esta pàgina de Facebook:

<apps.facebook.com/catalunyadecideix>.

De tota manera, la consulta per la independència que retronarà arreu del món, no vinculant políticament, però sí moralment, serà la del 13-D, el proper 13 de desembre, efectuada amb el major rigor en 161 municipis catalans; així com aquelles que es realitzaran durant febrer i abril de l'any vinent a la resta de poblacions del Principat.

La meua interrogació, ansiosa per descomptat, esdevé la següent: quan serà possible convocar referèndums d'aquesta mena també al País Valencià? I a les Illes Pitiüses i Balears?

I, una vegada independent la Catalunya del Principat, què succeirà amb la resta de catalanistes que hem nascut i vivim a altres territoris catalanoparlants? Se'ns oblidarà per sempre més, o se'ns oferirà suport amic, social, logístic, mediàtic, polític i econòmic, fins que puguem ser decisius al nostre voltant?

Eixa és la pregunta del milió. Després de llançar-la ben alt, continua flotant en l'aire...

Consum desprotegit

Jordi Pérez
Barcelona

Ja fa temps que sento per la ràdio i he vist a la tele que, des de l'oficina de consum de la Generalitat, animen les persones a denunciar les companyies aèries que es dediquen a cobrar suplementes per tot.

Un d'aquests suplementes que et cau encara que no vulguis és el de pagar amb targeta. Quan arribes al final de l'operació de compra, sempre et sumen entre 3 i 6 euros en funció de la targeta amb què paguis. El tema és, com pagues a través d'Internet si no és amb targeta? O sigui, sempre cau aquest suplement. Uns euros de més que són il·legals segons l'oficina de consum, però que segueixen caient.

L'altre suplement és el de les maletes. Tens tot el dret de portar-ne una i et diuen que, si la portes, et claven 20 euros més o 10 en alguns casos. Si tinc dret de portar-la, perquè he de pagar a part?

El millor de tot plegat és que l'oficina de la Generalitat t'animi a denunciar-ho. I quan ho fas, t'arriba una carta dient que tens raó i que avisaran l'empresa. Altra cosa és que, si vols recuperar els 23 euros que t'han clavats per la cara, has d'anar a judici. Però jo em pregunto, si animen a denunciar i quan ho fas sempre et donen la raó... no seria més eficient que fos la pròpia oficina qui sancionés les companyies aèries? És tan fàcil com que algun dels funcionaris estressats que hi treballen entri a la web de qualsevol d'aquestes empreses i comprovi que sempre cobren suplementes il·legals.

Els ciutadans hem de denunciar -és clar que sí- i ho hauríem de fer molt més sovint. El problema és que, si no serveix de res per moltes denúncies que fem, però que no actua qui hauria d'actuar?

, així està el pati

ACUSEN 2 ONG DE FINANÇAR GUERRILLES | PÀG. 10

UNA ACCIÓ A BÉTERA CRIDA CONTRA LA GUERRA | PÀG. 12

UN HOTEL S'OPOSA ALS DRETS LABORALS | PÀG. 13

LA VEU DE LES PERSONES NO ALFABETITZADES | PÀG. 16

PAÏSOS CATALANS · COL·LECTIUS INDEPENDENTISTES VOLEN ESTENDRE LA CONVOCATÒRIA A DIVERSOS MUNICIPIS DE SES ILLES

Milers d'activistes faran possible la consulta per la independència del 13-D

L'acte central de presentació dels referèndums populars aplega al Palau de Congressos del Fòrum de Barcelona més de 3.500 persones integrades a les 163 comissions locals

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Palau de Congressos del Fòrum de Barcelona va viure el 29 de novembre l'acte més multitudinari de la Coordinadora Nacional de les Consultes per la Independència. Hi van assistir més de 3.500 persones que, majoritàriament, estan integrades a les 163 comissions locals de totes aquells municipis on es celebraran votacions el proper 13 de desembre. Segons van manifestar els i les organitzadores, només es va tractar d'una mostra del que està significat aquesta mobilització a molts municipis catalans. Tan sols a la comarca d'Osona ja s'hi han inscrit 1.900 persones per tal de treballar voluntàriament en la preparació i l'organització de tota la logística necessària per a la iniciativa, que a aquesta comarca ja compta amb la confirmació de 38 municipis, o dit d'una altra manera, més del 90% de la població amb dret a vot.

La sala d'actes del Palau de Congressos del Fòrum de Barcelona acull milers de persones integrades a les 163 comissions locals de les Consultes per la Independència

Tot plegat, estarà molt pendent de l'actuació de l'Advocacia de l'Estat i de la Fiscalia

L'acte va comptar amb una detallada posada en escena, amb l'actuació d'una coral, i la interpretació del cantant Titot, qui va afirmar amb contundència que les consultes no seran simbòliques, seran vinculants, "molt més vinculants que la decisió de dotze magistrats que formen part del Tribunal Constitucional".

L'obertura va comptar a càrrec del periodista Miquel Calzada (Miki-Moto), qui va assegurar que el procés "ja no té marxa enrere" i que "la societat catalana ha de deixar de perdre el

temps amb debats estèrils sobre l'Estatut, ja que tot això ja forma part del passat". Va assegurar que "un poble en marxa decidida cap a la independència no hi ha qui el pari". A través d'una gran pantalla es va emetre un missatge de l'actor Sergi López, qui va puntualitzar que per ell l'element més enriquidor i engrandador de les consultes "és l'absència dels partits polítics i l'implicació de la societat civil organitzada" i que això és el que l'ha fet implicar-se en la iniciativa.

Arenys de Munt rep un homenatge

Una de les referències més recurrents durant l'acte va ser el fet d'assenyalar els membres de la comissió organitzadora de la consulta del passat 13 de setembre a Arenys de Munt com a "autèntics protagonistes i artífexs del procés actual que portarà a la consulta del 13 de

desembre", on més de 700.000 persones podran dir si estan d'acord o no en proclamar Catalunya com a territori independent de l'Estat espanyol. Van voler recordar que el proper 28 de febrer hi haurà una nova onada de consultes on votaran més d'un milió de persones, amb l'irrupció de ciutats com Girona o Manresa. I que el 25 d'abril es desenvoluparà la següent onada amb ciutats de l'àmbit metropolità de Barcelona. L'arribada dels referèndums a la conurbació barcelonina va ser un dels elements que més es va destacar a les intervencions dels representants de les comissions de municipis com Tàrraga o Sant Jaume de Frontanyà, essent conscients que la batalla final d'aquesta iniciativa es desenvoluparà precisament a les ciutats amb una major població i una menor tendència a posicionar-se favorablement per l'autodeterminació. En

aquest sentit, el portaveu del Casal Argentí, Diego Arcos, va voler recolzar les consultes, tot assegurant que "el fet de ser immigrant pot anar lligat també a la defensa del dret a que Catalunya s'independenti de l'Estat espanyol". Un bon termòmetre per evaluar la tendència del vot favorable al Sí, a mida que les consultes s'apropen a Barcelona, serà els resultats que s'obtinguin a localitats com Molins de Rei o Sant Cugat del Vallès. En el conjunt de les localitats que votaran el 13D es calcula que hi haurà una mobilització de més de 10.000 activistes, que assumiran les feines organitzatives. En no tractar-se de consultes oficials, no comptaran amb l'ajut de l'administració, tot i que sí gaudiran de la infraestructura cedida per nombrosos consistoris i del suport en forma de mà d'obra de treballadors municipals que fora del seu horari la-

bora hi col·laboraran sense remuneració. Seran centenars les biblioteques, centres culturals, locals d'oci, clubs esportius i llars d'avis on s'ubicaran les meses per a desenvolupar les consultes. Tot plegat, estarà molt pendent de l'actuació de l'Advocacia General de l'Estat i de la Fiscalia, que ja han recollert una per una totes les mocions municipals de suport als referèndums amb la intenció d'impedir que els consistoris cedeixin locals municipals per a posar-hi les urnes i que es subvencionin econòmicament les iniciatives.

D'altra banda, diverses entitats independentistes de Ses Illes, ja han anunciat la intenció de fer arribar les consultes a Mallorca, Menorca i Eivissa, i així visibilitzar la territorialitat dels Països Catalans i sortir del marc administratiu de Catalunya on fins ara s'han estès com bolets les consultes.

ROBERT BONET

, així està el pati

SANT JAUME DE FRONTANYÀ · 21 HABITANTS TENEN DRET A VOT

El poble més petit del país fixa el 13-D un dia abans

Vista aèria de Sant Jaume de Frontanyà, el municipi amb menys població de Catalunya

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Sant Jaume de Frontanyà és el municipi més petit de Catalunya, amb només 24 habitants, 21 d'elles amb dret de vot. Es va fer força conegut perquè va acollir la presentació en públic del nou Estatut, feta ara fa tres anys per l'expresident de la Generalitat Pasqual Maragall. Una legislatura més tard, tot allò ja és lletra morta i poca gent se'n recorda. El mateix alcalde del mínuscul poble del Berguedà, Ramon Vilalta, destaca la importància de fer-

hi la consulta "24 hores abans que a la resta de les 163 localitats que ho tenen previst el 13 de desembre", ja que a Sant Jaume han previst el referèndum sobiranista pel 12 de desembre. Una de les majors dificultats a l'hora d'organitzar l'esdeveniment en un nucli de població tan reduït ha estat el fet de trobar un indret on fer-ho. Els precedents judicials del cas d'Arenys de Munt indiquen que els jutjats del contenciós-administratiu denegaran la possibilitat de posar les urnes a l'ajuntament, però en el cas d'un poble on totes les habi-

tants són membres del consistori no hi ha més dependències que aquestes. Durant l'acte central de presentació de les consultes que es va fer al Fòrum de Barcelona, Ramon Vilalta va anunciar que finalment "s'havia decidit posar les urnes al consistori, però amb un pla B sota la màniga". Serà la plataforma Decidim.cat qui assumeixi l'organització de la convocatòria i, en cas de veto judicial, les votacions es farien en un refugi que té la Penya Excursionista Guimerà de Barcelona en aquest poble del Berguedà.

SANT CUGAT DEL VALLÈS · 59.000 PERSONES PODRAN VOTAR

La consulta també es farà a la ciutat amb més renda

A Sant Cugat del Vallès la població immigrada podrà exercir el dret a vot

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Sant Cugat del Vallès, ciutat de l'àrea metropolitana, serà, amb diferència, la prova de foc més rellevant de la segona onada de consultes. Al Vallès Occidental es podrà votar a Castellbisbal, Gallifa, Ullastrell i Sentmenat, però el fet diferencial de Sant Cugat del Vallès rau en el seu volum de població. Més de 59.000 persones podran exercir el dret de vot, incloent-hi la població immigrada que, per llei, no ho podria fer. Els dies

21 i 22 de novembre, la Plataforma Santcugatena per l'Autodeterminació va preparar un seguit d'activitats per apropar la consulta popular sobre la independència a la població santcugatena. Durant el ple municipal del 19 d'octubre, els catorze regidors del consistori -governat per CiU amb majoria absoluta- i l'alcalde Lluís Recoder inclòs van votar-hi a favor. També s'hi van sumar els dos regidors d'ERC i els tres d'ICV. Els quatre regidors del PSC van decidir no votar -ni a favor ni en contra ni abstenció- i el PP

s'hi va oposar. El portaveu de la plataforma local és l'escriptor Víctor Aleixandre, que es mostra segur d'un vot molt favorable al sí, tot i que caldrà veure amb quin nivell de participació. Durant la seva intervenció a l'acte celebrat al Fòrum de Barcelona, Aleixandre va dir que "la independència de Catalunya ja no és una qüestió de futur", que "el procés és imparabile i que "la independència ja ha començat". Les seves paraules van rebre una forta ovació per part de les 3.500 persones presents a la sala.

BARCELONA · ELS GRUPUSCLES REACCIONARIS SUMEN ESFORÇOS A LA CAPITAL DAVANT L'ALLAU DE CONSULTES SOBIRANISTES

Alternativa Española, Falange i Ciutadans s'organitzen contra l'independentisme

A. T.
redaccio@setmanaridirecta.info

Davant l'allau de consultes disperses pel territori, els grupuscles d'ideologia feixista o reaccionària han hagut de jugar la carta de la visibilitat mediàtica. El 13 de setembre, la Falange va optar per viatjar en dos autobusos fins el centre d'Arenys de Munt, protegida per un ingent dispositiu dels Mos-

cos d'Esquadra. L'escriadassada i el rebuig davant la seva presència van ser ensordidor i, finalment, van haver de fugir del poble a través d'una petita carretera de muntanya mentre diversos joves antifeixistes trencaven els vidres laterals als vehicles. El 13 de desembre, la Falange encara no ha anunciat on anirà i, tal com manifesta a través d'un comunicat, es reafirma en la voluntat de ser físicament a totes i cadascuna

de les consultes, una possibilitat del tot remota tenint en compte que només suma un centenar curt d'activistes. Els que han optat per una cita més realista han estat els ultradretans afiliats a Alternativa Española, liderats pel nostàlgic Blas Piñar, que han cridat els seus seguidors a participar d'una concentració el 13 de desembre a la una del migdia al bell mig de la plaça de Sant Jaume de Barcelona. El Departament d'In-

terior encara no s'ha manifestat al voltant de la legalitat de l'acte, però -de ben segur- comptarà amb la protecció dels agents antidisturbis de la policia catalana. El partit polític Ciutadans-Partido de la Ciudadania també s'afegirà a la protesta en aquesta ocasió. La formació capitanada per Albert Rivera (antic militant del PP rebatejat al populisme) ha organitzat un acte contra el separatisme el mateix dia del referèn-

dum a la plaça Universitat de Barcelona a les 12 del migdia, on es podran escoltar diversos mítings dels seus principals dirigents. Cal destacar que aquestes protestes es faran a una ciutat on no s'ha convocat cap consulta i que, per tant, buscaran el protagonisme davant les càmeres de televisió.

Pròximament es coneixeran les convocatòries antifeixistes en resposta a la presència ultra.

Una altra manera de treballar és possible

oferta demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestreball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

, així està el pati

CATALUNYA • UN INFORME DE L'ONU ACUSA LES ORGANITZACIONS CATALANES INSHUTI I S'OLIVAR DE FINANÇAR LA GUERRILLA HUTU

Les filtracions de l'ONU pretenen tombar la querrela contra el govern rwandès

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

L'associació Inshuti (Manresa) i la Fundació S'Olivar (Mallorca) han negat les suposades acusacions, filtrades per alguns mitjans, recollides en un informe encarregat pel Consell de Seguretat de l'ONU. Aquest informe - no públic - acusa les dues organitzacions de finançar la guerrilla hutu de les Forces Democràtiques de Libération du Rwanda (FDLR) i assenyalava Joan Casòliva, membre d'Inshuti, de ser el portador. Les dues organitzacions han desmentit l'acusació i afirmen que els diners de les organitzacions han anat a parar als projectes de cooperació (una escola, un centre d'atenció a persones amb discapacitats i suport a punts missioners) i que mai no han obtingut les grans quantitats que apareixen al suposat informe. Les dues organitzacions han coincidit a denunciar que "el govern de Rwanda, a través de la seva diplomàcia política, vol utilitzar les Nacions Unides per desprestigiar-les" perquè "han plantat cara a la seva impunitat" amb una querrela que incrimina 40 alts càrrecs del govern rwandès.

Segons les filtracions de l'informe, Joan Casòliva s'hauria entrevistat amb dues persones, *Maestro* i *Odette*, presumptes membres del FDLR. També se l'acusa per unes gravacions d'un capella rwandès que menciona Casòliva com a "finançador". Segons Casòliva, aquestes acusacions són falses: "Odette és una dona refugiada" a la qual ajuda amb els estudis de la seva filla i *Maestro* és un home que "sempre li de-

Camp de refugiats rwandesos ubicat a l'est de la República Democràtica del Congo

mana diners", però que mai li ha fet gairas. Pel que fa a l'acusació de la gravació, Casòliva recorda que "allà és molt fàcil trobar testimonis falsos" i posa el precedent de l'associació institucional IBUKA, sindicat acusat per diverses organitzacions internacionals de fabricar proves i de sostenir i cobrir falsos testimonis.

Intentant tombar la querrela

L'any 1997, en ple conflicte, van assassinar nou cooperants de l'Estat espanyol a Rwanda i als camps rwandesos del Congo. Des del govern rwandès -i des dels *mass media*- sempre van culpabi-

litzar els grups rebels hutus d'aquests crims. Tot i així, algunes organitzacions van iniciar una investigació, que va culminar el febrer de 2005 amb la presentació d'una querrela davant l'Audiència Nacional espanyola on s'imputava aquests assassinats a 40 alts càrrecs del grup polític i militar Front Patriòtic de Rwanda, actual govern rwandès. Aquesta querrela va ser presentada, bàsicament, per l'ONG S'Olivar, amb el suport d'altres organitzacions. Inshuti, tot i que hi va donar suport, mai no va participar en el procés judicial. Segons aquestes organitzacions, el que es pretén és paralitzar la querrela amb difa-

macions com la suposada vinculació de les ONG amb guerrilles considerades "terroristes" per la comunitat internacional.

Però aquesta no és l'única maniobra contra la querrela. Segons S'Olivar, algunes testimonis importants de la querrela, refugiades a Bèlgica, han patit diversos atemptats greus aquests darrers temps. Tot i que hi ha un auto de processament i una ordre internacional de captura, encara no hi ha hagut cap resposta. De fet, segons dades d'Inshuti, fa uns mesos que el cap d'Estat Major de Rwanda, James Kabarebe -un dels 40 noms buscats- va ser detin-

gut a Sud-àfrica. La seva detenció va ser comunicada al jutge espanyol Fernando Andreu, que immediatament va posar en marxa els tràmits per la seva extradició, tot i que, un cop finalitzats, Kabarebe havia "desaparegut". Per altra banda, durant aquest any, l'activitat diplomàtica espanyola i rwandesa ha estat notable. L'últim exemple va ser el 26 de novembre -enmig de l'impacte mediàtic de l'informe de l'ONU-, quan el ministre de justícia rwandès es va entrevistar amb el seu homòleg a Madrid.

El valor estratègic de Rwanda

Per entendre aquestes pressions denunciades per les organitzacions, cal exposar que Rwanda és un dels estats africans més cotitzats a occident per la seva posició estratègica. Els EUA i altres estats europeus tenen diversos interessos a Rwanda, ja sigui com a plataforma militar o per l'explotació de recursos naturals dels estats veïns. En aquest sentit, no és difícil trobar vinculacions entre el govern rwandès i els Estats Units, ja que el general Paul Kagame (president de Rwanda) va ser entrenat per l'US Army Command and General Staff College de Fort Leavenworth, a l'estat de Kansas. Segons S'Olivar, els EUA han facilitat assistència militar i finançament a Rwanda (la Gran Bretanya també) i han creat la seva "àrea d'influència" a l'Àfrica de l'est. A més, segons dades del *Financial Times*, una de les assessories financeres més importants del govern rwandès és propietat del mateix Tony Blair, amb l'empresa Windrush Ventures.

Torna el fantasma de l'operació Wei

Els Mossos d'Esquadra van fer 72 registres a comerços regentats per xinesos a Catalunya entre els dies 23 i 24 de novembre. Dos dels registres es van produir al barri de Peramàs-Esmandies, un d'ells en una assessoria. Tot i que els Mossos d'Esquadra afirmen que no es va precintat cap local, un dels comerços registrats no ha tornat a obrir. En total, es van detenir sis persones. El 24 de novembre, diverses dotacions dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Civil van registrar una assessoria regentada per ciutadanes d'origen xinès, situada al barri de Peramàs-Esmandies de Mataró (Maresme). Segons el veïnat, la policia també va fer intervencions a d'altres establiments del barri. L'actuació policial forma part de la segona fase de l'operació *Wei*, que va tenir lloc el 16 de juny a Mataró i va comptar amb la participació de 600 agents. Aquesta segona fase va culminar amb el tancament de 72 tallers i locals i la detenció de 77 persones. L'operació va tenir greus conseqüències dins el sector del tèxtil i l'estigmatització que va rebre la comunitat xinesa va ser molt forta. Aquest setmanari ja va publicar, aleshores, que els principals clients dels tallers i-legals eren Inditex i el Corte Inglés. DIRECTA MARESME

El regidor de joventut de Vilassar accedeix a parlar d'espais per joves gràcies a una protesta

L'alcalde de Vilassar de Mar, Quim Ferrer, el conseller de Cultura i Mitjans de la Generalitat, Joan Manel Treserras, i el president de la Diputació de Barcelona, Antoni Fogné, van inaugurar la Biblioteca Municipal Ernest Lluch el 27 de novembre. Durant l'acte institucional una desena de persones van desplegar una pancarta on es podia llegir 'els joves què?', en al·lusió a la "política exclouent de l'actual equip de govern, que deixa sense espais ni recursos el teixit associatiu vilassarenc de tipus juvenil". Les concentrades van ser assetjades per un grup nombros d'agents de la policia municipal, que els va demanar la identificació amb l'objectiu de coaccionar-les. Davant la pressió, Josep Solà, l'actual regidor de joventut, els va comunicar la seva disposició per negociar, fet que les concentrades van valorar molt positivament, sobretot tenint en compte que, fins ara, "ha estat quasi impossible concertar una reunió amb algun càrrec de l'administració". A la propera sessió de l'Assemblea de Joves de Vilassar de Mar (AJVdM), les joves decidiran en quins termes s'ha de donar aquesta negociació. DIRECTA MARESME

, així està el pati

ESPLUGUES • L'ADVOCADA HO VEU "IMPROCEDENT"

Detingut més de 24 hores per obligar-lo a declarar

Glòria Xancó Ribot
baixllobregat@setmanaridirecta.info

ELS Mossos d'Esquadra van detenir, el 30 de novembre a Sant Just Desvern, una persona que es trobava en cerca i captura perquè volien que declarés sobre els fets ocorreguts al ple de l'Ajuntament d'Esplugues del mes de març, on un centenar de persones va ocupar la sala de plens per protestar pel futur empresonament d'un veí membre de la Plataforma Popular Contra el Pla Caufec i insumbts a les penes multa. Tot i que la detenció -que es va produir a les 9 del matí, quan el detingut estava treballant- només era per fer-lo declarar, se'l va retindre fins dos quarts d'una de l'endemà, ja que el jutjat número 1 d'Esplugues de Llobregat va decidir que es prendria declaració el dia següent. L'endemà, el jutjat número 2 li va prendre declaració i el

van deixar en llibertat. Tant el jutjat número 2 com l'advocada consideren que "el procediment és del tot improcedent", ja que el jutjat número 1 era qui portava les diligències i "és qui hauria d'haver pres declaració al detingut el mateix dia de la detenció".

Amb la seva declaració, la instrucció del cas quedarà tancada i el pas següent serà el judici. Les acusacions van des de manifestació il·legal fins a robatori amb força, passant per amenaces, calúmies, lesions, atemptats, danys i desordre públic, entre d'altres. Segons l'advocada, les diligències prèvies "s'han dut a terme amb varies irregularitats, des de les citacions no enviades al domicili fins a la no citació dels advocats a les declaracions dels denunciants, passant per la posada en cerca i captura sense cap justificació d'intent d'entregar la citació al domicili del detingut".

BAGES • DESESTIMEN EL RECURS DE LES OKUPANTS

Can Cristu, sota amenaça de desallotjament

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'Audiència Provincial de Barcelona ha desestimat el recurs presentat per les persones okupants de Can Cristu a la sentència del 2 juny de 2008 del jutjat de primera instància de Barcelona

El desallotjament s'espera que s'apliqui en un termini situat en els dos mesos

per desnonament per precari. Aquesta confirmació de la sentència suposarà la fixació d'una data de desallotjament -que s'espera

que s'apliqui en un termini de dos mesos- i la imposició de les costes judicials a les okupants. Després de cinc anys d'okupació i de les lluites reiterades contra la propietat, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Can Cristu es veu amenaçada de desallotjament definitiu.

Per altra banda, el 24 de novembre s'havia de produir el judici per usurpació de la casa okupada de Les Bigues, que va ser suspès per la manca de diligència dels Mossos d'Esquadra en relació a les citacions judicials. Ara, les okupants esperen la fixació d'una nova data de judici, després que es decretés una requisitòria per citar totes les imputades. Aquesta mateixa setmana, el Centre Social Okupat de l'Ateneu la Sèquia també ha patit moviments judicials. Dues de les okupants van ser citades a declarar davant del jutge.

BAIX LLOBREGAT • MEDI

Ecologistes d'Olesa critiquen el malbaratament energètic dels llums de Nadal

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'entitat Revolució Verda-Joves d'Olesa ha emès un comunicat energètic que es crea al voltant de l'enllumenat nadalenc. Demanen que es creï un programa d'encesa i apagada dels llums ornamentals de Nadal que busqui l'estalvi energètic. Així, proposen que la il·luminació nadalenc es centri només en els dies festius -entre el 21 de desembre i el 6 de gener- i que s'apagui a partir de la mitjanit, sense superar les 120 hores en total. A través del comunicat, també es demana que l'Ajuntament d'Olesa de

Proposen que funcionin només del 21 de desembre al 6 de gener

Montserrat promogui una campanya de consum responsable adreçada, principalment, al període de consum compulsiu que es genera durant aquestes dates. Així doncs, proposen, entre altres, la promoció del regal elaborat de forma manual per les pròpies persones, la promoció dels jocs que requereixen de la imaginació pel seu ús i que comporten valors humanistes o la promoció del boicot a les joguines de caràcter bèl·lic o sexista.

La contaminació lumínica a Olesa

Però el problema sobre la contaminació lumínica a Olesa no és un problema actual ni centrat únicament durant el període nadalenc. Ja fa uns anys que Revolució Verda demana més sensibilitat respecte a aquesta problemàtica al consistori. Segons denuncien des d'aquesta entitat, l'enllumenat públic que s'utilitza actualment a Olesa és molt malbaratador i en algunes places o espais es desaprofita. En aquest sentit, l'associació va presentar una proposta d'ordenança d'estalvi energètic on s'inclouen quatre punts bàsics, com ara evitar projectar llum cap al cel, prohibir les làmpades de vapor de mercuri als vials (altament contaminants), reduir la contaminació als nivells mínims recomanats i que a partir de les onze de la nit a l'hivern (a les dotze a l'estiu) s'emprin làmpades adequades, especialment les de l'enllumenat ornamental.

Aquests darrers anys, els llums de Nadal s'encenen a principis de desembre i ho justificaven per manca de capacitat tècnica -ja que no hi havia controls independents instal·lats- i per falta de gent a la brigada per col·locar tot el decorat ornamental. La pressió de l'entitat ha fet que l'ajuntament endolli l'enllumenat de manera independent, tot i que els llums s'encendran el 8 de desembre.

PERE ALBIAC

Jornada global contra la violència masclista

EL 25 de novembre s'ha consolidat com una jornada de lluita contra la violència dels homes vers les dones. Enguany, la manifestació més multitudinària es va fer a València i va comptar amb la participació de prop de 5.000 persones, segons l'organització. A Barcelona, es va convocar una manifestació que va agrupar més d'un miler de persones. També es van fer jornades, actes, homenajes i concentracions a Vilafranca del Penedès, Reus, Girona, Lleida i Tarragona, entre d'altres municipis. La diada reivindicativa s'ha centrat en la denúncia de la violència física i dels nombrosos assassinats que se succeeixen, any rere any, però també s'ha enfocat el model de bellesa, la publicitat i els estereotips de dona imposats com a problemàtica real de fons a eradicar. AGNÈS TORTOSA

Estudiants apallissats i, a més, encausats

UN centenar d'estudiants es van concentrar a les portes de la Ciutat Judicial el 26 de novembre. L'acte volia denunciar la situació que estan patint sis alumnes que, després de ser apallissats, emmanillats i detinguts, el 18 de març d'enguany, ara, a més, han de seure a la banqueta dels acusats per respondre davant les denúncies presentades pels Mossos d'Esquadra i la fiscalia. Els agents van assenyalar-los com a autors de suposades agressions contra els policies. Els joves ho van negar i van denunciar l'evidència que "els fets van passar justament a l'inrevés". A la sala del judici, es va visionar un vídeo, on es va fer palesa la realitat dels fets. L'advocat dels joves creu que hi ha "una intenció econòmica darrere la denúncia dels agents perquè, si diuen que els danys causats a alguns objectes personals (rellotge, roba, braçalet) van ser fruit d'una agressió, podran aconseguir una indemnització". A. T

ALBERT GARCIA

, així està el pati

CATALUNYA • PER CULPA DE LA DECISIÓ DEL GOVERN, ICÀRIA, QUE TREBALLA AMB DISMINUÏTS PSÍQUICS, HA HAGUT DE PRESENTAR UN ERO

La Generalitat adjudica el subministrament de roba hospitalària al CIRE sense concurs

Glòria Xancó i Xavi Miquel
redaccio@setmanaridirecta.info

Icària Arts Gràfiques, una de les empreses de l'associació sense ànim de lucre Icària Iniciatives Socials, que fa més de 30 anys que treballa per la dignificació de les persones disminuïdes psíquiques, s'ha vist obligada a fer un expedient de regulació d'ocupació (ERO) a 21 de les seves treballadores (més del 25% de la plantilla) després que la Generalitat hagi adjudicat el subministrament de la roba dels hospitals públics al Centre d'Iniciatives per la Reinserció (CIRE).

A partir de 2008, la Generalitat va adjudicar, sense fer un concurs públic previ, l'elaboració de la roba dels hospitals públics al CIRE, empresa pública del Departament de Justícia que contracta les persones preses. Fins aleshores, la Generalitat adjudicava el subministrament de la roba hospitalària pública a empreses privades -previ concurs- i aquestes empreses subcontractaven Icària Arts Gràfiques per fer l'estampació. Amb l'adjudicació d'aquesta feina al CIRE, Icària ha perdut la feina d'estampació perquè l'empresa pública va considerar que les seves tarifes eren massa cares. La gerència d'Icària no entén com pot ser que, durant dotze anys, les empreses privades -amb ànim de lucre- trobessin les tarifes adequades i, ara, "el CIRE, que no hauria de ser una empresa amb ànim de lucre, les trobi elevades". El CIRE es justifica dient que ja se'ls ha compensat amb l'adjudicació de l'estampació de bosses, però des d'Icària declaren que l'adjudicació d'aquesta feina -que va suposar la factura-

Imatge de l'interior de les instal·lacions de l'empresa Icària Arts Gràfiques

ció de 361 euros - no compensa la pèrdua que ha suposat l'estampació de la roba hospitalària, que es quantifica en uns 296.000 euros anuals.

"El CIRE no és una ONG"

Des d'Icària lamenten i denuncien que aquest canvi d'adjudicació només respon a interessos econòmics, ja que l'estampació desenvolupada per persones preses és molt barata perquè no només cobren molt menys que el que estaven

cobrant les persones disminuïdes, sinó que les instal·lacions i la resta de despeses en la feina duta a terme al CIRE són finançades amb diners públics, cosa que fa impossible la competència. Segons dades tretes de la memòria anual de 2008, es van gastar 9.839.148 euros (dels 23.638.901 euros que van facturar durant aquest any) en 41.530 nòmines d'interns. Això suposa una mitjana de 236 euros mensuals davant dels prop de 500 euros que cobren els treballadors i

les treballadores d'Icària, tenint en compte que la seva facturació va ser de 1.069.778 euros. El sou que marca el CIRE està molt per sota del salari mínim interprofessional (624 euros l'any 2009) i del salari que marca el conveni d'aquests sectors. Així ho va definir el gerent del CIRE, Adolf Cabruja, en una entrevista a *La Vanguardia* l'any 2008: "Les empreses no ens contracten per motius socials, ho fan perquè som competitius i, en molts casos, som una al-

ternativa a la deslocalització. Som competitiu en qualitat i preu, això és una empresa, no una ONG". No és la primera vegada que el CIRE es veu envoltat en aquest tipus de polèmiques. L'any passat, l'empresa Claved SA (dedicada a la producció de material elèctric) va acomiadar 34 treballadores i va contractar 40 preses de la presó de Can Brians, que cobraven tres vegades menys del que estableix el conveni col·lectiu del sector. A l'empresa Raimat les preses que hi treballaven també van denunciar les condicions, el maltractament per part dels carcellers o la no cotització a la Seguretat Social.

Campanya d'Icària

Els familiars de les persones disminuïdes que treballen o treballaven a Icària es mostren molt preocupats, ja que la feina que duïen a terme els seus familiars era un punt fonamental per la seva autoestima i la seva dignitat. Les conselleres de Salut, Justícia i Treball afirmen que la situació "no és desitjable" i que ho resoldran en breu, però de moment les promeses no es transformen en fets i des d'Icària s'han vist obligats a presentar un ERO el mes de setembre i a engegar una campanya sota el lema *Que ens tornin la feina*, on una de les accions empreses és la recollida de signatures per demanar que es retorni la feina d'estampació a Icària, que ja ha acumulat més de 16.000 firmes. Segons Maria José Pujol, directora d'Icària Arts Gràfiques, en aquests moments, "el procés de retorn de la feina està aturat a la Conselleria de Justícia que es manté contrària a retornar la feina a Icària".

PAÍS VALENCIÀ • UNA CAMPANYA FETA A LA BASE DE L'OTAN A BÉTERA DEMANA QUE ES RETIRIN LES TROPES DE L'AFGANISTAN

"La guerra comença al costat de casa"

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

La setena edició de la inspecció ciutadana a la base militar de l'OTAN a Bétera (Camp del Túria), celebrada el 28 de novembre, va servir per donar el tret de sortida a una campanya d'àmbit estatal que exigeix la retirada de les tropes espanyoles de l'Afganistan. "Cada cop és més evident que l'Afganistan viu sota condicions d'ocupació militar i de guerra. No s'està reconstruint el país", s'afirma des de la campanya. "Els mateixos motius que existien per retirar les tropes de l'Iraq el 2004 es poden aplicar avui a l'Afganistan", afegeixen. Entre els col·lectius convocants, trobem la Plataforma Aturem la Guerra i la Plataforma contra la Guerra de l'Afganistan de Madrid, a més de desenes de col·lectius i entitats socials. "Les guerres de l'altra punta del món comencen al costat de casa nostra, a instal·lacions com la de Bétera -apunta Carlos Pérez, membre d'Alternativa

Un moment de la inspecció ciutadana feta enguany a la base de l'OTAN a Bétera

Antimilitarista-MOC i participant de la inspecció ciutadana-, per això la nostra denúncia continua essent important". Com cada any des de 2003, les inspectores civils han aconseguit introduir-se a la base per reivindicar el seu desmantellament i la desaparició dels exercicis

mitjançant la desobediència civil. Enguany han estat més de quinze les persones que han entrat al perímetre militar en quatre grups diferents, a pesar del fort desplegament policial i militar. Després de ser identificades, van ser alliberades. Als Països Catalans també

hi va haver convocatòries a Alacant -on es van manifestar unes desenes de persones- i a Barcelona -on una processó d'espelmes en va aplegar prop de 200. També s'han fet accions i concentracions a altres punts de l'Estat espanyol com Madrid, Jaén, Sevilla o Pamplona.

La presència militar augmenta

Lluny del valor mostrat per Zapatero fa cinc anys, la presència militar espanyola a l'Afganistan continua augmentant. Així, a mitjans d'octubre, el Congrés espanyol va aprovar l'enviament de 250 soldats més al país asiàtic, on ja sumen 1.550 efectius militars, 850 dels quals s'hi troben destacats de forma permanent. Aquesta és l'operació militar més cara que manté l'Estat espanyol a l'actualitat. Suma fins a 364 milions anuals, més de la meitat del pressupost total en missions exteriors de l'exèrcit espanyol. Però, tot i l'augment d'efectius, la invasió multinacional de l'Afganistan avança ràpidament cap a un fracàs absolut, amb un incre-

ment constant de les accions de la resistència -que ja controla províncies senceres-, el rebuig generalitzat d'una població que veu com els seus problemes augmenten en lloc de disminuir i un govern col·laboracionista més preocupat per saquejar el país que no pas per gestionar-lo. Les darreres eleccions, marcades per un frau massiu segons els mateixos funcionaris de l'ONU que les van organitzar, podrien servir de test de fins a quin punt l'ocupació ha estat un fracàs. I, mentrestant, l'oposició ciutadana a la guerra asiàtica continua creixent. L'última onada d'enquestes assenyalava que, per primera vegada, la majoria dels britànics crítica la presència de tropes del seu país a l'Afganistan, mentre que a França i Alemanya es consolida l'oposició, amb una 64 i un 60%, respectivament, de rebuig a la presència militar. La percepció de la guerra està canviant fins i tot als EUA i sols una quarta part de la població dona suport a l'increment de tropes que estudia Obama.

, així està el pati

GAVÀ · L'EMPRESA ESTÀ INTENTANT QUE ES REVOQUI EL DELEGAT SINDICAL ELEGIT EL MES D'AGOST

Un restaurant intenta aturar les demandes laborals amb acomiadaments i coaccions

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El restaurant Tropical Beach Club de Gavà (Baix Llobregat) està immers en un clima de crispació induït per l'empresa arran d'unes eleccions sindicals convocades el mes d'agost i guanyades per un afiliat a CCOO, contràriament a les pretensions de l'empresa. A més a més, l'empresa ha acomiadat dues treballadores que anaven a la llista de CCOO i està intentant que les treballadores revoquin el lloc de delegat sindical de la persona que va sortir escollida.

Traballar en negre o amb contractes precaris

El Tropical Beach Club és un restaurant de luxe situat a la zona de platges coneguda com a Gavà Mar. A primera línia de costa, a tocar de la sorra, compta amb salons de luxe, una gran terrassa amb gandules i palmeres artificials i té una capacitat total per 270 comensals. De fet, habitualment s'hi poden veure personatges famosos barrejats amb empresaris d'alt nivell. Tot i això, contrasta la situació precària de les 23 persones que, oficialment, hi treballen. Com en molts llocs relacionats amb l'hostaleria i el turisme, la majoria de gent treballa amb contractes temporals, amb permisos de treball o senzillament sense cap mena de paper legal. Aquest és el cas d'aquest restaurant, on hi ha treballadores sense papers, amb permisos de treball pendents dels permisos de residència o amb contractes precaris. Hi ha casos personals flagrants, com el d'una treballadora a qui fa cinc anys que no paguen les vacances, o gent que és envia-

Les amenaces a les treballadores eren constants: l'empresa deia que sobrava gent o que es podia "presentar un ERO"

da a l'atur, cobra el subsidi i, a part, treballa al restaurant en negre. També hi ha persones que fa deu anys que treballen al restaurant i que no tenen antiguitat, ja que els van acomiadant cada sis mesos. Es troben, a més, cotitzacions més baixes de les hores treballades, com en el sector de la neteja. Les treballadores expliquen l'anècdota d'un dia que va venir un inspector de treball i "algunes persones van haver de sortir corrent per la porta del darrere i amagar-se a la platja".

La plantilla diu prou

Totes aquestes condicions laborals van fer que la plantilla decidís fer alguna cosa per combatre la inestabilitat laboral que acompanya el món de l'hostaleria. Per tenir una mica de suport, van decidir que abans havien de sindicar-se i convocar unes eleccions.

El luxe que mostren les fotografies contrasta amb les condicions de treball precàries que han de suportar les treballadores

Segons expliquen les treballadores, en aquells moments es vivia un ambient positiu per l'assoliment de les reivindicacions plantejades i hi havia unitat entre tots els sectors del restaurant, des dels cambrers i cuiners fins a les persones que netejaven. Llavors, algunes persones es van anar a informar a CCOO -previ pagament de 36 euros- i es van afiliar al sindicat per poder convocar unes eleccions sindicals. Quan es va acordar la data per fer les eleccions sindicals és quan, segons algunes treballadores, l'empresa va començar a pressionar perquè no guanyés la persona que es presentava per CCOO.

Es van fer entrevistes personals amb gent diferent, on es deia que la persona candidata a delegada sindical era "massa radical" i que "les qüestions econòmiques es podien aconseguir d'altres maneres". També es va intentar pressionar la gent més vulne-

rable amb amenaces d'acomiadament i amb les dificultats resultants a l'hora de renovar el permís de residència. L'empresa, fins i tot, va trucar un treballador que fa un any i mig que està de baixa perquè anés a votar i, finalment, va utilitzar l'última carta que tenia, la presentació d'una candidatura alternativa de la UGT, a mans d'una de les encarregades del restaurant. Tot i així, les eleccions les va guanyar CCOO per poc marge. A partir d'aquí, es van fer dues reunions amb el gerent del restaurant, simplement per fer complir el conveni del sector. Segons el delegat sindical, "entre altres incompliments del conveni, es donava el cas que els sous i les categories professionals no coincidien amb el treball que es desenvolupava". També van reclamar que hi hagués un calendari laboral, que es cobressin les hores extres o que es fessin contractes fixos discontinus per la plantilla temporal.

Deslegitimar el delegat

Tot i que, durant la reunió, el gerent es va mostrar partidari de modificar algunes qüestions, en relació als temes econòmics va dir que eren "inviabils" i, aprofitant que el delegat sindical començava les seves vacances, va iniciar un intent de deslegitimació de la seva figura. Les amenaces vers les treballadores eren constants: deien que era "època de crisi", que sobraven treballadores o que "podria ser que es presentés un ERO". També deien que el nou delegat sindical estava "plantejant qüestions que l'empresa no podia assumir". A més, també es van acomiadar dues treballadores -una d'elles havia anat a la llista electoral- suposadament per falta de feina. Aquestes dues treballadores presentaran un recurs per acomiadament il·legal i persecució sindical.

BARCELONA · LLUITA

La plantilla de càtering de l'Auditori fa vaga indefinida per reclamar els seus drets bàsics

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

Fa gairebé un any que les treballadores de Best Catering (Catering Paradis) -que forma part d'una empresa subcontractada de l'Auditori de Barcelona- s'han estat assessorant sobre els seus drets laborals a través del Sindicat Unitat dels Treballadors (SUT). Davant dels abusos de l'empresa, el 14 de novembre van començar una vaga indefinida per reclamar els seus drets bàsics. Les treballadores exigeixen formar part de la plantilla de l'Auditori -i no d'una empresa subcontractada- un mínim d'hores a la setmana per evitar els abusos que han patit fins ara (per exemple, treballar només una hora al dia o haver de treballar-ne setze seguides), que se'ls pagui a temps i no de forma fraccionada o que se'ls pagui -d'acord amb el conveni- un plus pels dies festius o per nocturnitat. Per altra banda, també exigeixen la destitució de la directora, a la qual acusen de tracte abusiu i intimidatori. Darrere els abusos de la directora, les treballadores creuen que hi ha un problema econòmic de l'empresa, que, segons un treballador, "té un forat econòmic important a més de tenir un deute amb l'Auditori". Segons aquest treballador, "això ha fet que la directora apretés al màxim els treballadors". Davant dels abusos, la persona que protestava se la sancionava o se la deixava sense treballar amb una "sanció indefinida". Segons el treballador, la directora s'havia inventat "una llibreta amb unes normes", i qui no les respectava se'l sancionava "descomptant-li diners del seu sou o suspent-lo de feina indefinidament". Una de les normes de la llibreta era l'obligació dels cambrers de portar el seu propi obridor, i si els treballadors no ho feien "et treien una hora de sou". La plantilla del bar de l'Auditori, que actualment acumulen 20 dies de vaga indefinida, a través del Comitè de Vaga, es van reunir el 30 de novembre amb el Departament de Treball, l'empresa i l'Auditori per intentar arribar a un acord. Després de la reunió, s'havia arribat a un acord bàsic: fer fora la directora actual i complir el conveni del sector. El Comitè de Vaga va aixecar una acta dels acords verbals als quals s'havia arribat per presentar a l'assemblea de treballadores i decidir a la propera assemblea si es suspenia la vaga indefinida a l'espera del compliment dels acords. Malgrat l'acord, l'1 de desembre, al matí, les treballadores es van trobar que la directora continuava al seu càrrec. Davant d'això, la plantilla ha decidit continuar la vaga indefinida perquè se senten "enganyades per l'administració i pel preacord al qual s'havia arribat". "La idea és continuar la vaga; no demanem res de l'altre món; més que els diners, són els drets laborals, com, per exemple tenir vacances o cobrar la baixa si estàs malalt", afegeixen. La plantilla també ha dit que veuen encara més greus aquests abusos perquè "la contractació està feta per una institució pública".

, reportatge

1

5

2

‘La ferida

La Batalla de l'Ebre va deixar el seu rastre a la Terra Alta i, avui dia, és manté de moltes maneres. Encara no fa massa anys anava amb els de la colla a buscar "fato de la guerra", és a dir, material bèl·lic escampat per les serres de Pàndols i Cavalls. La nostra distracció no era altra que buscar bales, metralla i qualsevol artefacte explosiu que pogués sortir d'entre les pedres. No era pas estrany trobar restes dels soldats morts en aquelles muntanyes. Hi han estat sempre des de llavors i, desgraciadament, continuaran allà, fruit de l'o-

blit forçat que l'Estat espanyol ha volgut per aquells lluitadors.

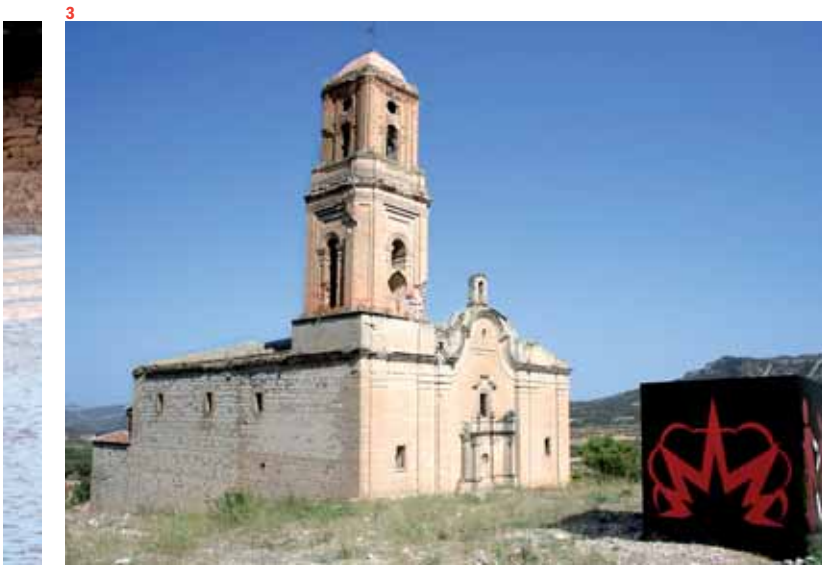
Possiblement, el cementiri de Gandesa sigui un dels més *polititzats* del país. S'hi poden trobar des de monuments feixistes fins a les restes de part de la Brigada Lincoln. L'un al costat de l'altre, com si el "*café para todos*" es trobés -també- entre nínxol i tomba. De fet, per tota la comarca, es troben monòlits construïts per recordar el bàndol franquista i són pocs els monuments -construïts a partir dels anys 80- que dignifiquen la memòria dels lluitadors republicans. No

massa lluny de Corbera d'un dels pitjors de tota la guerra quedar arrasada per pedres que sobreviuen a l'existència van conculcar de Corbera enllà i van de restes intactes. És per això que pots passejar -la d'abans de provar que els caserons tal com van ser dels borbònics si la història

6

7

a oberta'

le Gandesa, tro-
d'Ebre, escenari
ors bombardejos
rra. El poble va
at, casa per casa,
lra. Els veïns que
en l'ofensiva fei-
struir el nou po-
a uns metres més
ixar a l'atzar les
es del poble fora-
xò que, avui dia,
per la vila vella
e la guerra- i com-
s carrers, l'esglé-
; encara es mante-
aren quedar des-
bardejós. És com
s'hagués aturat.

Com si la petjada, massa profunda, no es pogués esborrar.
És provable que, si no es coneix la gent de la comarca, no s'acabi d'entendre perquè hi passen coses tan surrealistes com trobar la cara de Franco pintada en un dels carrers principals de Gandesa, o la de José Antonio -amb un "Arriba España" decorant-lo- al centre històric de Bot. No és comprensible si no es recorda l'a-carnissament que va patir aquesta terra. Encara avui, es respira una calma tensa, una por latent fins i tot en les generacions més joves. Fa pocs

mesos, comentava amb dos amics de Gandesa aquesta por: "La gent d'aquí mai parlem de política fora de casa", m'afirmava. La ferida encara està oberta, encara brolla sang dels milers de morts que descansen per aquelles muntanyes i que cap institució no ha volgut dignificar tal com es mereixen. Només alguna pedra mal posada, a tall de monument. Però les despulles, les bombes, els símbols feixistes i la por encara romanen a la Terra Alta.

FOTOGRAFIA I TEXT:
Jordi Borràs

FOTO A FOTO:

- 1- Restes d'una pintada amb la cara de Franco en un dels carrers principals del municipi de Gandesa.
- 2- Monument als morts de la Brigada Abraham Lincoln al cementiri de Gandesa.
- 3- Panoràmica de les restes de l'església de Corbera d'Ebre, al poble vell, museïtzat fa pocs anys.
- 4- Monument feixista 'A los caídos por Dios y por España' al cementiri de la localitat de Gandesa.
- 5- Tomba del cementiri de Gandesa que recull aquesta inscripció, que conserva la grafia original: "Aquí descansa Angel Fores March, asesinado por los Marchistas, 1-4-1938 a los 56 años de edad".
- 6- Recreació d'una trinxera al museu de la Batalla de l'Ebre de Gandesa.
- 7- Vistes d'un dels carrers principals del poble vell de Corbera.
- 8- Bales i restes de material bèl·lic trobats prop de Gandesa.

, així està el pati

CATALUNYA · L'ANALFABETISME ÉS D'UN 2,1% I ELS MARROQUINS I ELS PAKISTANESOS ARRIBEN DE PAÏSOS AMB TAXES DEL 50%

“Anys enrere no era important que les dones rebessin educació”

Xavi Martí i José Juan Tomàs
 baixllobregat@setmanaridirecta.info

Tot sovint donem per fet que a Occident tothom sap llegir i escriure. Però la realitat no és així. L'any 2008, l'Estat espanyol va registrar 915.300 persones analfabetes, un 2,4% de la població. Catalunya arriba al 2,1%, però a d'altres llocs trobem percentatges més elevats: Melilla (7,5), Ceuta (6,8), Castella la Manxa (4), Múrcia (4,2), Extremadura (4,8), Andalusia (4,5), les Canàries (2,7) i el País Valencià (2,3). Durant els darrers tres anys, l'analfabetisme ha anat creixent, tot i que "allò normal" -segons el professor d'educació de la Universitat de Navarra Javier Laspalassera un descens de les persones no alfabetitzades", ja que la gent gran va morint. La majoria de persones analfabetes són d'edats avançades, però

les causes del seu augment les podem trobar en l'arribada de gent d'altres països. El 2005 hi havia 783.800 analfabetes; el 2006, 830.100 i el 2007, 841.700. Laspalassera afirma que "hi ha una part important de persones migrades que arriben sense saber llegir ni escriure" i que "aquí no necessiten l'alfabetització en moltes feines que porten a terme". A més, sovint, la seva situació s'agreuja per la desconeixença del català o el castellà.

El 2005, segons la UNESCO, es van registrar 771 milions de persones adultes analfabetes al món, la majoria d'elles dones. Es calcula que el 85% d'analfabetes es concentra a 34 països i que 103 milions d'infants no poden anar a l'escola. A més, moltes persones que ara viuen a Catalunya provenen de països com el Marroc o el Pakistan, on la taxa d'alfabetització pot ser del 50%, el 60% o inferior.

Les entrevistades fan classe en una de les aules de l'escola Rafael Farré de Molins

La professora Montse Amigó, de l'escola d'adults de Molins de Rei, diu que la majoria de les seves alum-

nes "són dones que tenen més de 50 anys", que "provenen del sud, d'Andalusia, Extremadura o Conca" i que

"van arribar a Catalunya durant els anys 60". També indica que hi ha algunes persones "d'origen àrab o de l'Europa de l'est que assisteixen poc a l'escola per culpa de la feina". Amigó diu que les causes principals que van fer que les seves alumnes siguin poc doctes són el fet "d'haver viscut en una zona rural aïllada, la precarietat econòmica i la pertinença a una família on havien de cuidar dels seus germans perquè eren les filles grans".

La professora també indica que "anys enrere, no es veia important que les dones rebessin educació", ja que "es pensava que només calia que sabessin cuinar, cosir i cuidar les criatures" i que "el que és comú en les seves vides és el menyspreu cap a la dona que les envoltava". Hem pogut parlar amb algunes de les seves alumnes.

“Tots tenim la mateixa capacitat, però no les mateixes oportunitats”

MARIA JOSÉ VALERO, 67 ANYS

"Mai em van portar a l'escola. He tingut moltes necessitats d'aprenentatge i crec que això és una cosa bàsica per qualsevol ésser humà. Al poble de Sevilla on vivia, eren temps difícils, era més important menjar que anar a l'escola. A Catalunya, amb quinze anys, em vaig posar a treballar en una fàbrica tèxtil i, un cop casada, em vaig dedicar a pujar quatre fills. La meua mare va creure que era millor que sabés cosir i portar una casa. Va creure que era més important que em preparés pel que es preparava abans una dona. Em van fer classes de multiplicar, sumar i restar i res més. Cada cop és més difícil viure sense saber llegir i escriure. La gent jove no pensa que hi ha persones grans que no estan preparades i arriben a una finestreta i et llienen els papers de qualsevol manera perquè els omplis... és molt violent. La gent no sap que tots tenim la mateixa capacitat, però no les mateixes oportunitats. Un dia em vaig jurar que els meus fills anirien a l'escola i, quan vaig portar el meu fill gran per primer cop, vaig plorar tot el dia. El llegat més important que pot rebre una persona, més que qualsevol propietat, és l'educació".

“Tot el que jo guanyava era per pagar l'escola del meu fill”

MARIA MONTILLA, 77 ANYS

"Vaig anar a l'escola fins els deu anys. Quan ja sabies escriure una mica, et deien: "Ja estàs". Si algú tenia uns pares que s'ho podien permetre, aleshores, marxava a estudiar a la capital, a Còrdova. Jo tenia quatre germans. Dels deu als tretze anys, la meua mare em va apuntar a una escola de pagament on només t'ensenyaven a brodar a mà i a cosir. Als tretze anys vaig començar a treballar a les cases fent els aixovars. Em vaig casar amb 23 anys i el meu marit es va morir quan el meu fill tenia 50 dies. Vaig venir a Catalunya a cuidar una persona gran fins que es va morir. Després vaig treballar en una boutique fent feines de costura. El meu fill va estudiar als escolapis i tot el que jo guanyava era per pagar la seva escola. Ara és enginyer industrial. Vaig venir a l'escola d'adults quan em vaig jubilar, quan ja no he tingut res a fer".

“No saber no et fa sentir bé amb tu mateixa”

JOSEFA BENÍTEZ, 66 ANYS

Vivia a València, al camp. Sóc la gran de set germans i els vaig haver de cuidar. El meu pare estava malalt i no podia treballar. Quan els meus germans es van fer grans havia de donar tot el sou a casa. Un cop casada, tampoc vaig poder estudiar perquè de seguida vaig tenir tres fills. Després vaig cuidar la meua mare. He començat a estudiar seriosament fa un any. Sempre m'he defensat bé amb les matemàtiques, però no en el tema de llegir i escriure. A les fàbriques i als restaurants mai m'han preguntat si tenia estudis. No saber llegir ni escriure no et fa sentir bé amb tu mateixa, és incòmode. Ara em sento bé perquè vaig a qualsevol lloc i, més o menys, ho puc llegir tot".

“No calia saber llegir perquè portava una 'fregona”

CARMEN GARCÍA SÁNCHEZ, 73 ANYS

"De petita vivia en un poble d'Almeria i vaig anar a l'escola, però no sé per quin motiu no vaig aprendre prou. Quan vaig tenir nòvia, li escrivia cartes amb moltes dificultats. Després vaig deixar d'escriure i el poc que sabia se'm va oblidar. A Catalunya, vaig treballar durant disset anys en un laboratori i, de vegades, feia l'esforç de llegir els papers que deixaven a les taules. A la feina mai no em van preguntar si sabia llegir i escriure perquè jo portava un pal de fregar. No haver estudiat i porta problemes: et donen un paper i no el pots emplenar. Abans te l'emplenaven, però ara no. Fa quatre anys que he començat a estudiar un altre cop".

“Treballar ha estat la meua escola”

DOLORES VARGAS, 63 ANYS

"Sóc d'un poble d'Andalusia i mai vaig anar a l'escola perquè els meus pares treballaven i jo havia de fer de segona mare dels meus nou germans petits. Quan es podia, la meua mare em deixava anar algun dia una estona a l'escola. A Catalunya, amb tretze anys, vaig posar-me a treballar cuidant una dona gran i, després, a la fàbrica... aquesta ha estat la meua escola. Vaig agafar llibres i tota sola vaig aprendre a llegir una mica. Ara fa tres anys que vinc a l'escola i tot canvia: t'expresses millor i comences a conèixer algunes coses que abans ignoraves. Sempre he estat pobre i, sense saber llegir ni escriure, amb l'ajuda de les companyes de la fàbrica, em vaig treure el carnet de conduir. Abans, quan havia d'omplir un paper, demanava que ho fessin per mi".

5 de desembre 22h - La Farinera del Clot

GATIBU
+ ARRAMAZKA + DJ

www.ehsosna.com | Preu: 5€ (Socors de l'Euskal Etxea 2,5€)
 La Farinera | Gran Via de les Corts Catalanes, 837 - Clot | www.farinera.org | L1 Glòries | Bus 7.56.60.69.92

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
 Mendez Nuñez, 1 Pral Za 08003 Barcelona
 Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

L'ACCENT
 Periòdic popular dels Països Catalans
 subscripcions + publicitat = jfpc@laccent.cat

www.laccent.cat

QUESONI
 www.quesoni.cat

Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.

Telèfons de contacte:
 Uri: 626 824 345
 Tòbal: 677 338 594
 Pep: 699 694 872

Cardedeu, Països Catalans info@quesoni.cat

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

HONDURES · SEGONS LA RESISTÈNCIA, L'ABSTENCIÓ PODRIA ARRIBAR AL 70%

Els indicis de frau electoral marquen les eleccions a Hondures

Roger Rovira
Barcelona

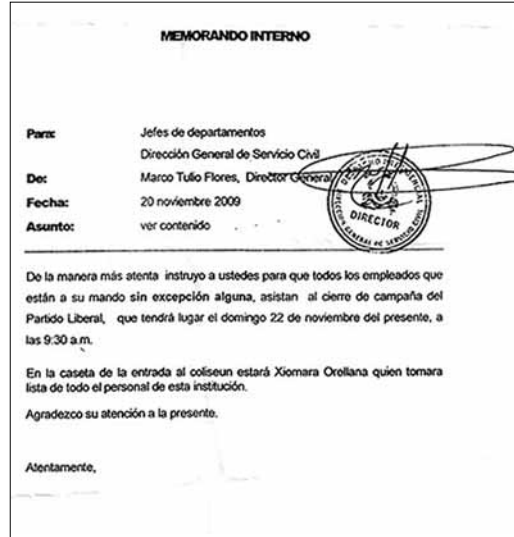
El ball de xifres de la participació electoral a Hondures dificulta el coneixement de l'abast del boicot a les eleccions. Alguns indicadors, però, senyalen la preparació d'un possible frau, com el suposat error informàtic que -segons el Tribunal Suprem Electoral (TSE)- va interrompre el recompte quan oficialment ja s'havien escrutat el 60% dels vots. Tot i això, Pepe Lobo ja es va declarar guanyador i Elvin Santos va acceptar la derrota.

Es va acabar la tinta per marcar el dit de l'electorat i un suposat error informàtic va aturar el recompte quan s'havia escrutat el 60% dels vots

S'acaba la tinta i s'allarga l'horari? Alguns successos posen en entredit les dades del TSE, que anunciaven una participació del 61% (superior a la de les darreres presidencials). A part de l'error informàtic esmentat, l'argument esgrimí basat en que "es va acabar la tinta amb què cada votant havia de marcar-se el dit per evitar dobles vots" i l'allargament de l'horari de votació a cau-

Els camins cap a una nova constitució

La història d'Hondures està plena de cops d'estat i, alhora, de processos constituents. I és que, cada cop d'estat ha necessitat d'una nova constitució per poder tornar a la normalitat. El cop de Manuel Bonilla de 1904 va suspendre la Constitució de 1894 i va convocar un constituent. La nova constitució va ser revocada per un nou cop d'estat, el 1907, que va reinstaurar el text de 1894. L'any

Amb aquesta carta s'obligava les treballadores d'una empresa a anar a un miting

sa d'una suposada aflluència massiva d'electorat va despertar el fantasma del frau electoral. Aquesta aflluència massiva, però, no ha quedat reflectida en cap imatge. El Front Nacional de Resistència -que assegura que va dur a terme "un monitoratge a set de cada deu taules electorals"- calcula que la participació va ser d'entre el 30 i el 35%.

Un altre fet que va aixecar sospites va ser la prohibició d'informar sobre "cap tipus de resultats, incloses les enquestes a peu d'urna abans de les 7 de la tarda" -sota pe-

na de multa de 600 mil dòlars- per part del TSE. De fet, els mitjans afins a la resistència (Canal 36 i Radio Globo) pràcticament no van poder emetre arran de les interferències.

El Front de Resistència, a més, va denunciar que el govern va portar militants del partit de dretes d'El Salvador (ARENA) perquè votessin al departament d'Intibucá, fet que va provocar que els moviments de solidaritat d'El Salvador bloquejessin els accessos fronterers.

1924, després del cop d'estat de Vicente Tosta, es va redactar una altra constitució. El 1936, la història es va repetir amb el dictador Carias, que es va prolongar al càrrec durant més de deu anys. El cas més similar a l'actual es va produir l'any 1954, quan Julio Lozano va intentar legitimar el seu cop d'estat amb unes eleccions. Va ser destituït pels militars dos anys més tard i es va redactar una

nova constitució. El 1963, va tenir lloc l'enèsim cop i, dos anys més tard, la redacció d'un nou text legal. Deu anys després, es va iniciar un sèrie de cops d'estat entre els propis militars, fins que es va convocar el darrer procés constituent, que va emetre el text de 1982. Avui, els esforços del Front de Resistència i del propi Zelaya van pel mateix camí: una nova constitució.

Malgrat tot, els centres de votació que s'havien d'instal·lar a la Universitat Autònoma d'Hondures (UNAH) es van haver de traslladar perquè les estudiants havien pres les instal·lacions amb el suport del sindicat de treballadores de la UNAH.

Coaccions a la feina i repressió

Diferents empreses privades i públiques van anunciar que els seus empleats haurien de mostrar el dit marcat de tinta si no volien ser acomiadats. Alguns comerços i supermercats oferien descomptes de fins el 40% als compradors que mostressin aquesta evidència d'haver votat. El recompte de la quantitat de repressió és menor del que es temia, però ha deixat alguns ferits -un dels quals es troba en estat molt greu, després de rebre els trets disparats pels militars que vigilaven l'edifici de l'Estat Major- i es denuncia la desaparició de dues persones. Dos religiosos que desenvolupaven tasques d'observació dels Drets Humans van ser detinguts i a algunes comunitats. El Centre de Drets de les Dones de San Pedro Sula va patir un atemptat, que no va causar víctimes. En aquest sentit, la persecució política va obligar quinze membres del Consejo Cívico de Organizaciones Populares e Indígenas de Honduras, Copinh, a exiliar-se a El Salvador, després de un d'ells fos durament colpejat per soldats la vigília de les eleccions.

EUA, Israel, Colòmbia, Perú i Costa Rica feliciten al guanyador

Tot i les declaracions d'alguns governs sud-americans -com els del Brasil, l'Argentina o Xile- en contra del reconeixement de les eleccions, ja que significaria una "amença seriosa per la democràcia a l'Amèrica Llatina", els EUA, Israel, Colòmbia, el Perú i Costa Rica han felicitat Pepe Lobo per la seva victòria electoral. El dret internacional reconeix el govern que exerceix el poder i serà difícil, segons l'analista hondurenc Manuel Torres, allargar el desconeixement del nou govern.

URUGUAI · ELECCIONS

L'exguerriller Pepe Mújica, nou president de l'Uruguai

Ana Paola van Dalen
Barcelona

Per primera vegada en la història política de l'Uruguai, un antic dirigent guerriller ha arribat a la presidència. Pepe Mújica, el candidat del Frente Amplio i antic líder del MLN-Tupamaros, va guanyar la segona volta i va derrotar el candidat de dretes Luís Alberto Lacalle, del Partit Nacional. Mújica va obtenir el 54% dels vots, mentre que Lacalle va rebre poc més d'un 45% dels sufragis, en una jornada electoral que, a més de mostrar-se expectant davant els resultats uruguaians, tenia la mirada posada a Hondures, donada la coincidència en la data electoral.

Després de conèixer els resultats, un Mújica emocionat i directe va manifestar: "Companys, companyes, aquest és el món al revés. Aquí, a l'estrada, hi hauríeu de ser vosaltres, perquè la batalla la vam mantenir vosaltres. Ens equivocarem, però no donarem l'esquena als problemes". Tant Pepe Mújica com el seu predecessor Tabaré Vázquez -que deixa la presidència amb un nivell altíssim de popularitat- es van referir a la jornada electoral d'Hondures. Van marcar la diferència amb l'uruguaià i van afirmar que les eleccions hondurenques "són il·legítimes i il·legals perquè han estat imposades per un govern colpista". L'escriptor uruguaià Eduardo Galeano també va fer referència a les eleccions i els resultats d'ambdós països. En unes declaracions a Tele Sur, Galeano es va mostrar complagut amb la victòria de Mújica i va catalogar les eleccions a Hondures de vergonyoses: "És vergonyós el que ha succeït amb els Estats Units, que han donat suport a aquestes eleccions".

El govern de Tabaré Vázquez, el primer que va trencar amb la històrica alternança en el poder dels tradicionals partits vermell i blanc, deixa canvis en els indicadors socioeconòmics, que han vist baixar algunes de les seves xifres: la de pobresa del 30 al 20%, la d'indigència del 3 a l'1,5% i la desocupació avui ronda el 6,9%. Però, malgrat la baixada d'algunes xifres, resta pendent la distribució dels ingressos, una política veritablement redistributiva i la integració dels sectors més vulnerables i exclosos, com els nuclis de pobresa urbana.

ESPAI OBERT
Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda no a constitució econòmicament el projecte: Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

*Col·lectius: Etcètera, Contra-Info, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Radio Sants, Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
*La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

pàgines continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

EL NOTA
ANEM A FER-HO FÀCIL
nou disc
ja al carrer!
www.propaganda-pel-fet.cat

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tantam@ibernet.com

, roda el món

PAÍS BASC · LA GUERRA PREVENTIVA, LA VIOLÈNCIA I LES TORTURES PER PART DE L'ESTAT ARRIBEN ACTUALMENT AL NIVELL DELS ANYS 80

La macrobatuda contra la joventut

Laia Gordi
Redacció

Què hi ha, de cert, en tot el que ens han dit –una vegada i una altra– els grans mitjans de comunicació i el govern respecte les 34 persones detingudes la nit del 24 de novembre? On són les proves? Quina és l'acusació oficial? Cap. Aquesta és la dolorosa resposta per les famílies i els ciutadans del País Basc.

El ministre d'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, ni tan sols va inventar una versió oficial respecte les detencions. No s'ha difós cap imputació delictiva concreta, més enllà de la "pertinença" a Segi –difícilment provable–, que ja va ser tipificada com a "organització terrorista" el 2007. L'altre argument del ministre cau pel seu propi pes, "amb les detencions, s'impedeixen futurs rellous a ETA". Així doncs, són detencions preventives.

El jutge destaca que les detingudes tenien samarretes, CD o adhesius que qualsevol pot adquirir al País Basc

La major part de l'informe respecte les confiscacions del dia 24 de novembre, fet públic el 28 de novembre pel jutge Grande-Marlaska, parla de centenars de samarretes, CD de música, adhesius o DVD que qualsevol pot adquirir al País Basc. L'arsenal confiscat, però, representa gran part de la base de l'acusació de "pertinença" a Segi –i, a la pràctica, a ETA– que no va ser posada en dubte per cap dels grans mitjans estatals o autonòmics.

Concentració contra la repressió als moviments juvenils bascos celebrada a Barcelona després de les darreres detencions relacionades amb Segi

Més enllà, arran de "la seva situació il·legal", diu el jutge, la major part de la seva activitat la desenvolupa sota altres sigles, com Duina i Malatxa, "col·lectius que fa anys que van deixar d'existir i que la majoria dels joves detinguts segurament ni coneixerà", apuntava el diari *Gara*. D'altra banda, el jutge sí que acusa directa-

ment Segi d'organitzar "marxes de muntanya, dies a favor de la independència o escoles d'estiu".

És tracta de la batuda més gran des dels anys 80 a Euskal Herria. La dimensió de l'operatiu dona fe del interès del govern espanyol per llençar un missatge de duresa a l'esquerra abertzale. I ho fa precisament en el

moment en què aquesta intenta moure fitxa cap al terreny polític. L'operatiu culmina un estiu calent de repressió contra l'expressió de moviments juvenils, però sobretot ve després de la detenció d'Arnaldo Otegi, Rafa Díez, Rufi Etxeberria i sis polítics més, el 13 d'octubre, mentre presumptivament –i sense provar– reestructura-

ven la cúpula directiva de Batasuna. Queda a l'aire si més aviat no estaven creant una plataforma política àmplia de l'esquerra abertzale per oferir una solució política al conflicte, com s'ensumava fins i tot als mitjans de comunicació espanyols.

D'altra banda, segons fonts policials espanyoles citades per les agèn-

PAÍS BASC · LA IL·LEGALITZACIÓ SENSE CONSENS DEL GRUP DE JOVES VA PROVOCAR TENSIONS FORTES A LA CÚPULA DEL TRIBUNAL SUPREM

30 anys de moviment juvenil basc: de Jarrai a Segi

Higinia Roig
Barcelona

L'ànima i l'esma de 30 anys de moviment juvenil basc, l'escola Jarrai ha format tres generacions de joves i és una de les experiències de moviment juvenil polític d'alliberament més interessants d'Europa de les darreres dècades. D'ençà de les primeres passes amb la constitució de Jarrai el maig de 1979, passant per Gazteriak a Iparralde (País Basc francès) fins a la triple il·legalització de Jarrai, Haika i Segi decretada pel Tribunal Suprem el febrer de 2007, milers de joves s'hi han socialitzat en pràctiques polítiques alternatives i de combat social. Il·legals o no, perseguits, estigmatitzats i criminalitzats.

Bèstia negra preferida del periodisme de caverna, objectiu i punt de mira destacat dels poders de l'Estat i

preferència dels dards informatius enverinats de sociòlegs i periodistes, cap sentència no ha establert, encara, la relació directa entre la *kale borroka* i els organismes juvenils bascos. Ni ha estat capaç de descodificar el dinamisme juvenil basc ni les trobades sociopolítiques de més de 20.000 joves comprometent-se amb el futur polític i social del País Basc, covant compromisos socials de revolta juvenil als centres d'estudi, als barris, als *gaztetxes*.

"Tot és ETA. I quan tot és ETA, doncs, tot és ETA", és la síntesi del pare d'un condemnat a sis anys de presó per militar al moviment juvenil basc. I un cop tot és ETA, l'embogida lògica antiterrorista fa la resta. Fins al ridícul reiterat. Aquest mateix juliol van ser detinguts tres joves com a responsables del portal de referència *Gazte-sarea* (xarxa juvenil). Les acusacions

que van esbombar els mitjans al matí van caure al capvespre: el delictes dels tres joves detinguts era haver informat al web dels números premiats

Cap sentència no ha establert la relació directa entre la 'kale borroka' i els organismes juvenils bascos

d'un rifa de suport a Segi. Llavors, la Conselleria d'Interior va prohibir les manifestacions de protesta convocades aquella mateixa tarda, però no les va poder evitar.

Segi, organització terrorista?

Sí, perquè el febrer de 2007, el Tribunal Suprem (TS), a través d'una modificació a l'alça de la sentència de l'Audiència Nacional, va considerar definitivament com a "organització terrorista" Jarrai, Haika i Segi. D'aquella sentència, encara en deriva l'operació del 24 de novembre. Però paga la pena recordar que aquella sentència va ser ben ajustada. Estat d'excepció per la mínima: tres vots a dos a la Sala del Penal del TS espanyol que va resoldre –en fals– la causa judicial.

Els dos jutges que van discrepar ho van fer obertament, adduint que es feia una "interpretació extensiva en excés del concepte d'organització terrorista". Els magistrats Andrés Martínez Arrieta i Joaquín Giménez García es van negar obertament, amb el seu vot particular, a qualificar Segi com una "organització terrorista". El

magistrat Martínez Arrieta va constatar que la sentència creava "una nova banda armada", que no es podien jutjar "pronòstics de conducta futura" i que concorrien "activitats no vinculades a la violència". Giménez García va invocar el principi de proporcionalitat penal per desmarcar-se de la categorització d'organització terrorista; va negar que la densa activitat social dels joves fos mera pantalla i va valorar que calia, necessàriament, una interpretació rigorosament restrictiva per titllar tota una organització com a "terrorista". El magistrat era endeví: va alertar que triomfava una concepció expansiva de terrorisme que sembraria "el germen per acabar absorbint totes les altres associacions".

Els que sí que van dictar i dictaminar la mort política del moviment juvenil basc –en matèria de drets ci-

basca

Manifestació de suport a les persones detingudes pels carrers de Bilbao

Segons fonts policials espanyoles, la batuda continua oberta i, en total, s'haurien emès 40 ordres de detenció

cies majoritàries, la batuda continua oberta i s'haurien emès 40 ordres de detenció en total. Segons el moviment proamnistia, les forces de seguretat espanyoles van anar als domicilis de set joves més -als quals no va trobar- i a casa els pares de dos casos més sense mostrar cap ordre de detenció.

Violència i tortures denunciades pels familiars i els advocats
Els familiars han denunciat que, en la situació d'incomunicació en què han

tingut els detinguts, s'han produït tortures, com les que "any rere any denuncien desenes de ciutadans bascos", tal com fa públic el moviment proamnistia. Tocaments, simulació de violacions, cops continuats al cap i als genitals, bromes sobre injeccions de droga, encanonament de pistola, hores en posicions forçades i pressions psicològiques. Aquestes són algunes de les formes de tortura recollides per familiars i advocats de les 31 persones empresonades.

A la manifestació del 28 de novembre, organitzada per familiars de la gent detinguda a Bilbao, hi van assistir 20.000 persones.

Els familiars van voler subratllar que els seus fills i filles "no són delinqüents ni lladres, són estudiants treballadors, somiadors, generosos i lluitadors" i que "treballen pel que volen i expressen els seus pensaments". Les dues famílies que van prendre la paraula després de la marxa van acabar dient: "Quin és el futur d'un poble on es neguen els drets més bàsics a la joventut?"

passant per Haika

vils i polítics fonamentals- van ser els magistrats Juan Saavedra Ruiz, Miguel Colmenero Menéndez de Lúcar i

Tres vots a dos a la Sala del Penal del TS espanyol van resoldre -en fals- la causa judicial contra Segi

el ponent Francisco Monderde Ferrer. Aquests tres magistrats encara no han llegit les conclusions inquietants de Martin Scheinin, el Relator Espe-

cial de l'ONU per als Drets Humans en la lluita contra el terrorisme. El desembre de 2008, Scheinin va afirmar que l'Estat qualificava "com a terroristes -amb definicions vagues, amples i difuses- activitats que no ho eren". I cloïa: "Quan es cau per aquest pendent, es corre el risc de la deriva antidemocràtica i de conculcació de molts drets".

Sigui com sigui, entre 1978 i 2001 i d'ençà fins avui, sense cap permís governatiu, el moviment juvenil ha continuat la seva tasca. Legals, al·legals o il·legals, tres dècades de lluita i treball polític per l'alliberament que no ensorrarà un ministre d'Interior ni un *superjuge* ni 30 anys de rebre cops.

El mateix pare del jove empresonat ho deia: "Es poden endur els instruments, però mai s'enduran la música". I poble que canta, no mor.

IRLANDA · 'BEÑAT', ACUSAT DE PERTANYER A JARRAI, NO SERÀ EXTRADIT

Revés a la justícia espanyola des de Belfast

Eudald Vilamajó
Belfast

El jutge Tom Burgess s'ha posicionat negativament en el cas d'extradició d'Arturo Beñat Villanueva -acusat de pertànyer a l'organització juvenil Jarrai- i ha menyspreat les proves presentades per l'Estat espanyol.

Malgrat tot, el col·lectiu irlandès Don't Extradite the Basques demana perseverança en la lluita, ja que el cas no està del tot guanyat i espera que el jutge emeti el mateix veredictes en el cas d'extradició d'Iñaki de Juana.

Cas Jarrai-Haika-Segi: un entre tants

Beñat va ser detingut pel Police Service of Northern Ireland (PSNI) i traslladat als jutjats de Belfast, el 22 d'abril, arran de la petició d'extradició emesa per l'Estat espanyol, que té la intenció de jutjar-lo a Madrid per pertinença a una "organització juvenil il·legal i terrorista". Posteriorment, Beñat va ser posat en llibertat condicional sota fiança de 5.600 euros, amb l'obligació d'anar a firmar cada dia a la comissaria i d'estar-se a casa de les nou del vespre a les set del matí, a més de no poder sortir d'Irlanda del Nord. La motivació d'aquesta extradició era, concretament, la pertinença a l'organització juvenil Jarrai entre els anys 1994 i 2000 i la seva suposada participació en actes de *kale borroka*. El jutge encarregat de dictaminar sentència, Tom Burgess, va deixar clar en tot moment que no entraria "a valorar la seva culpabilitat" i que es limitaria "a valorar la validesa de la petició". En aquest sentit, Burgess va considerar que la concreció de l'Estat espanyol a l'hora de presentar proves "no havia estat suficient, ni respecte la seva pertinença a l'organització -a través de la participació a mítings o reunions- ni pel que fa a la seva participació en actes de *kale borroka*". Així doncs, el 18 de novembre, va refusar la petició d'extradició de l'Estat espanyol.

L'Estat, però, ja ha anunciat que recorrent a la sentència i, per tant, Beñat encara no pot estar tranquil. La seva defensa, però, té una llista molt llarga d'arguments per rebatre l'euroordre.

OPINIÓ La ràtzia

David Fernández
Redacció

34 detencions. 96 escorcolls. Centenars de policies escometent simultàniament, ahora. I un tribunal extraordinari, l'Audiència Nacional, que capitaneja el darrer estat d'excepció a la UE: el País Basc. Portes esbotzades amb caputxes de negra foscor. I boires i manilles i caps cots. Crònica del que

Els jutges espanyols volen fer efectiva l'extradició d'Arturo 'Beñat' Villanueva

Entre ells, destaquen la no retroactivitat -ja que l'organització va ser declarada terrorista l'any 2007- o la impossibilitat d'un judici just i el perill de patir tortures. Aquests fets, segons paraules de Beñat, són els que van fer que "marxés a Irlanda a principis de 2004".

Els jutges també demanen l'extradició d'Iñaki de Juana, i tot indica que podria ser refusada

La versió més optimista del cas apunta que la sentència podria ser definitiva, amb la retirada de les condicions imposades sobre la seva llibertat. A l'estiu ja se li va retirar l'arrest domiciliari. No obstant això, aquesta situació només seria possible si l'Estat espanyol perdés el termini per recórrer la sentència actual. El final feliç suposaria un cop molt dur per l'Estat espanyol, que veuria com un jutge del Regne Unit -còmplice en política antiterrorista- segueix el precedent d'altres sentències de jutges d'estats tan còmplices com el francès però que, a l'hora de dictaminar, busquen -senzillament- oferir un judici just.

De Juana detingut a Belfast

El 17 de novembre de 2008, també a Belfast, Iñaki de Juana Chaos va ser detingut arran d'una ordre d'extradició de l'Estat espanyol, que el volia jutjar a Madrid per enaltiment del terrorisme. Quan va ser informat de l'ordre de recerca i captura que pesava sobre seu a Belfast, De Juana es va presentar a declarar als jutjats. Un cop allà, davant la manca de traducció, va ser detingut fins que prestés declaració i se li va imposar -també fins l'estiu- unes condicions semblants a la primera llibertat condicional.

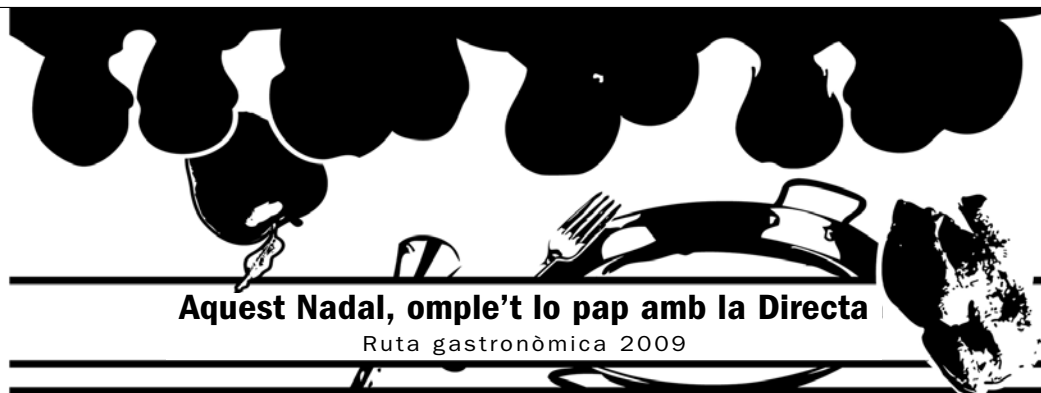
Les coincidències amb el cas d'Arturo Villanueva són més que evidents i, a més de la persecució política, ambdós exiliats també comparteixen jutge, és a dir, Tom Bruggess. Això fa pensar que l'extradició d'Iñaki de Juana podria ser refusada, ja que l'Estat espanyol no ha pogut demostrar l'autoria de la carta en què es basa l'acusació.

La diferència fonamental entre ambdós casos, però, és que l'Estat espanyol ha convertit De Juana en un símbol mediàtic de la lluita antiterrorista i, per tant, farà tot el que calgui per jutjar-lo a Madrid. Tot i així, el precedent de la sentència de Bruggess a favor de Beñat dona esperances als advocats, al grup de suport i al mateix De Juana de cara a la seva hipotètica extradició, la sentència de la qual es podria fer pública aviat.

avançar retrocedint. Filologia pura d'etimologia repressiva. Gran Enciclopèdia Catalana. Ràtzia: "Incursió armada en un territori per robar o destruir". Ràtzia. Matinada del 25 de novembre a Euskal Herria: incursió armada per robar temps de vida i intentar destruir militàncies endebades. Que algun filòleg pacifista faci arribar al ministre de la porra els versos precisos de Benedetti: "Qui pacifiqui el pacificador / bon pacificador serà".

, espai directa

Aquest Nadal, omple't lo pap amb la Directa

Ruta gastronòmica 2009

La necessitat i el plaer estan units íntimament a la cuina tradicional i les festes són unes bones dates per gaudir d'un bon tiberi. Per això, aquest Nadal, per cada subscripció que aportis a la Directa, et convidem a dinar al bar que t'agradi més de la llista que et proposem. Perquè sabem menjar bé i, dels àpats, en podem fer una festa, subscriu una amiga o un amic, la veïna o la família i aprofita per trobar-te amb elles tot degustant un menú allà on et vingui més de gust, mai més ben dit. Endinsa't en la creativitat, l'originalitat i la riquesa de la cuina catalana i experimenta la joiosa forma d'evasió amb què ens captiva.

B-12: Cafeteria ecològica i 100% vegetariana. Especialistes en cerveses artesanals catalanes. · Menjar i cultura popular i alternativa. Esmorzars, dinars, sopars, tapes, sucres naturals, café de comerç just, pastissos casolans, menús per a colles... Dilluns a dimecres 08:00-21:00, dijous i divendres 08:00-23:00. Dissabte i diumenge obert per a colles amb reserva prèvia.

C. Rutlla 147. Girona 972 911 333. cafebar-b12@riseup.net www.b12cafebar.org

TERRA: Des del cor de Benimaclet, a la comarca de l'

Horta, el Centre Social-bar Terra contínuem (i ja van 10 anys) alimentant i construint resistències! Cuina valenciana, casolana i ecològica a un dels punts de trobada i treball dels moviments socials de la ciutat de València. Obert: dilluns, dimarts i dimecres: de 12 del migdia a 12 de la nit; dijous i divendres de 12 a 1:30 h.; dissabte: 19:30 a 1:30 h.

Baró de S.Petrillo 9, Benimaclet València. www.eltierra.org

ES PINZELL: Es Pinzell és un bar d'ambient tranquil, per gaudir tant dels nostres sopars de pa amb oli i tapes com de la nostra àmplia varietat de cerveses d'importació, i acabar fent una bona gerra de pomada! Obert de dimarts a dijous de 20h a 1h i divendres i dissabte de 21h a 3h

C/ de les Caputxines, 13, Palma telf. 971 227 361

SLÀVIA: La cafeteria Slàvia és un escenari privilegiat per observar el quefer diari de la capital de les Garrigues, i un punt de referència cultural a les terres de ponent. A més, ofereix música en viu.

Passeig del Terrall, 14Les Borges Blanques · Lleida · Tel. 973140972 info@slavia.cat · <http://slavia.cat>

MAQUIA: La Màquia vol ser un espai de trobada i relació dels moviments socials i combatius de Girona. Hi trobaràs un servei de bar, xarxa sense fils, uns soparsboníssims, un espai de debat i crítica social. Obert de dilluns a dijous de 18h a 12h divendres i dissabte de 18h a 01h

c/Vern 15-17 bxs 17004, 972-205363 Girona www.lamaquia.org info@lamaquia.org

EL BROT: Associació cultural amb exposicions, xerrades, actuacions... encarregada de gestionar el bar del Centre Cultural La Farinera del Clot. Especialista en entrepans i tapes vegetarianes. Obert de 10h a 22h de dilluns a divendres.

Gran Via de les Corts Catalanes 837: 932 324 423, Bcn. elbrot@riseup.net

LOGO ATZUCAC: La Taverna Atzucac és un punt de trobada i d'esbarjo per al

jovent compromès, inquiet, combatiu... Es tracta d'una cooperativa creada fa més de 7 anys, on hi podreu degustar els productes de la nostra terra. Dilluns tancat; de dimarts a dijous de 17 a 23 h.; divendres de 17 a 3 h.; dissabte de 12 a 15 h 17 a 3 h.; diumenge 17 a 23 h.

El Carreró, 31 baix 08301 Mataró 937 551 638 taverna@atzucac.net www.atzucac.net

EL CAMPUS: El Campus és una taverna-bar, amb vocació d'associació cultural. Es tracta d'un espai intercultural de relació i intercanvi, situat al centre de Reus, i gestionat per la cooperativa Mahlik SCCL. Obert tots els dies de la setmana a partir de les 18h.

C. Sant Llorenç 11, Reus; 977 319 553 info@campusreus.org www.campusreus.org

MALEA: Cooperativa autogestionària especialitzada en l'elaboració d'esmorzars i berenars cassolans i ecològics. A més a més, podreu degustar els nostres tès i infusions d'arreu del món. Obert de dimarts a diumenge. Dimarts i caps de setmana tancada al matí.

C. Riego 16, Sants, Bcn, 93 331 20 30 teteria-malea.blogspot.com

LA TORNA: Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia, va néixer el 1996 com espai de lluita, trobada i compromís per fomentar la dissidència, la resistència i la transformació social. Està integrat per persones que militen

a l'esquerra independentista, als moviments socials i al teixit veïnal i ens definim com un espai públic no estatal.

C. Sant Pere Màrtir, 37, baixos. Vila de Gràcia. Dijous 19h-00h. Divendres i dissabte 18h-01h www.ateneulatorna.cat

I si no pots participar a la ruta gastronòmica, elegix entre un d'aquests regals: Tens 5 títols editorials i un dvd a elegir!

DVD PALESTINA
Un documental en què els i les protagonistes són palestines, que mostren la seua veu, les vivències i demanades, malauradament plenes d'injustícia i d'esperances, d'un ampli ventall de sectors de la societat palestina.

LOT DE LLIBRES ICÀRIA
Repensar la política (Más Madera). El principi de precaució (Más Madera). Economía solidaria (Más Madera). De pronto el Dr. Leal (Nadhari narrativa). Continuar la historia (Antrazyt)

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distri-vinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimón Asprell, 11 ter | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Asprell, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Libertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGÜERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Felu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquín Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krída · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funatic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrens, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Galdà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** Llibreria Els Naus Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

DISCURSOS MEDIÀTICS

El paper dels escèptics a Copenhaguen

Els mitjans conservadors nord-americans i el 'cas Climategate' volen minar el consens científic que diu que l'acció humana és la causant de l'escalfament global

Xavier Blasco Piñol

Quan falta una setmana perquè se celebri la Cimera Climàtica de Copenhaguen, la percepció que els experts no es posen d'acord a l'hora de definir amb claredat les causes de l'escalfament global suposa un obstacle per mirar de combatre'l. Aquesta percepció pot fer que es desactivin els discursos crítics amb les polítiques mediambientals que acorden les grans potències mundials i que es justifiqui que no s'apliquin mesures per reduir l'emissió de gasos contaminants, entre d'altres coses. En aquest sentit, els escèptics climàtics continuen les seves invectives per fer trontollar la credibilitat del fort consens científic que situa l'acció humana com la causant de l'escalfament global.

El 'Climategate', un nou intent de descrèdit dels escèptics

El darrer atac contra el consens científic és el cas del robatori de correus electrònics de científics, conegut com a *Climategate* (que ja compta amb una extensa entrada a la *Vikipedia* dues setmanes després de produir-se).

El 26 de novembre, Rajendra Pachauri, president del Panell Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic de l'ONU (IPCC) va desmentir que el robatori d'una sèrie de correus electrònics escrits per especialistes d'aquest camp "soscavi l'evidència de l'escalfament global antropogènic" (causat per l'acció humana).

Aquests correus van ser robats de la universitat britànica d'East Anglia per un hacker desconegut i es van difondre amb rapidesa a través de la xarxa.

Segons els escèptics, són uns documents que exageren l'escalfament global causat per l'acció humana a través de la manipulació de proves, la retenció de dades i l'exclusió d'opinions contràries.

PERE ALBIA

La universitat anglesa va respondre dient que "la informació sotreta va ser escollida deliberadament per mirar de minar el fort consens que diu que l'activitat humana està afectant el clima mundial de manera potencialment perillosa". La universitat va afegir que "la publicació selectiva de correus robats i d'altres documents trets de context és maliciosa i una manera irresponsable d'actuar".

"El robatori de la informació es va fer per minar el fort consens que diu que l'acció dels 'homes' afecta el clima"

Pachauri defensa el Fourth Assessment Report (AR4), el macroinforme de l'ONU que recull tota la informació rellevant de la ciència del clima, i afirma que "tot el procés d'e-

laboració de l'informe de l'IPCC se sotmet a revisions àmplies i de manera repetida, tant per part d'experts com per part de governs". I afegí que "això garanteix que no s'excloqui cap opinió contrària, sempre i quan hagi estat publicada en revistes o altres publicacions especialitzades.

Menys nord-americans creuen que 'l'home' provoca l'escalfament global

Una altra dada preocupant és que el percentatge de gent nord-americana que creu que hi ha evidències sòlides que s'està produint un escalfament global del planeta ha caigut 20 punts respecte fa dos anys (del 77% ha passat al 57%). També ha baixat el nombre de persones que consideren que l'escalfament global és un problema greu o molt greu (65%). Així, únicament un 36% dels nord-americans pensen que l'escalfament és deu a l'acció humana.

Aquestes són dades extreptes del darrer informe del *think tank* Pew Research Center for the People & the Press (PRCPP), que subratlla que els grups més escèptics amb l'escalfament global comparteixen la "varia-

ble del privilegi: són homes, d'edat avançada, republicans, blancs i rics".

L'analista Anthony DiMaggio, a l'article *A Culture of Denial*, considera que això no és sorprenent, atès que les elits nord-americanes s'han beneficiat d'un sistema econòmic insostenible durant dècades. "La trista realitat -diu- és que el nostre sistema econòmic capitalista ha enecat les elits privilegiades americanes respecte als perills que les seves accions suposen per la humanitat". Una de les claus per entendre aquest augment de l'escèpticisme entre els nord-americans és el paper que hi juguen els mitjans de comunicació conservadors. Segons DiMaggio, els experts d'aquests mitjans gaudeixen de gran cobertura quan es tracta de pervertir el debat públic sobre el medi ambient. I les ràdios i les televisions conservadores continuen aplicant el que es coneix com a *fals equilibri*: situar en un mateix pla en termes de credibilitat els escèptics de l'escalfament global -que, sovint, formen part de *lobbies* conservadors o són representants d'indústries petroleres- i els arguments científics. Això fa que el públic pensi que els experts no es posen d'acord.

La cobertura de què gaudeixen els escèptics climàtics no acaba als mitjans conservadors: també reben una atenció significativa en d'altres grans grups mediàtics. Un estudi recent dels investigadors Jules i Max Boykoff desvetlla que, des de finals dels 80 fins més enllà de 2000, un 53% dels articles dels diaris donaven la mateixa importància a les notícies que conclouen que "les accions humanes contribueixen a l'escalfament global" i les que deien que "el canvi climàtic és el resultat de fluctuacions naturals". Tan sols un 6% de les informacions oferien només el consens científic que el clima de la Terra està "essent afectat per activitats humanes".

> Periodisme contra la corrupció

Com tracten la corrupció els mitjans de comunicació? Aquest va ser el tema de la tercera Jornada de Comunicació Ramon Barnils, el 30 de novembre a Sant Cugat i organitzada per l'Ajuntament, Cugat.cat i el GPRB. Arran dels casos Millet i Pretòria, es van reunir els periodistes Jofre Llobart (de Catalunya Ràdio), Albert Balanzà (de l'Avui) i David Fernández (del setmanari DIRECTA), que van reivindicar el periodisme d'investigació a l'hora d'informar sobre corrupció, amb la idea de "col·laborar a la reflexió crítica de la ciutadania". Van criticar la lentitud de la justícia i les dinàmiques del periodisme de cadira que depèn exclusivament de les filtracions i van fer una crida per un periodisme acurat que contempli la diversificació de fonts, trepitgi el carrer i continuï buscant esclertes a través de les quals es pugui informar sobre la corrupció més enllà dels entramats institucionals i de poder. X.B.P.

> Indymedia fa deu anys

Poc abans de les manifestacions de Seattle contra la conferència de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) del 29 de novembre de 1999, el moviment contra la mundialització econòmica havia vist néixer un nou mitjà de comunicació alternatiu: la xarxa Independent Media Center (IMC), més coneguda com a Indymedia. Basada en principis com la deslocalització i l'autogestió, es va convertir en referència informativa dels moviments socials i va ajudar a la cobertura de les protestes des de la base i generant materials com les cròniques minut a minut, les fotografies, els àudios i els vídeos per internet. Després de deu anys, durant els quals internet ha evolucionat molt i han aparegut molts altres mitjans, Indymedia continua essent un referent, amb més de 170 nodes locals arreu del món, quatre dels quals al nostre país. X.B.P.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

PUBLICITAT

el diari digital de les nacions sense estat

ciemen
nationalia

notícies d'Europa i del món
fitxes amb les dades de context
dossiers especials, entrevistes i documentació
en català i en anglès

<http://www.nationalia.cat>

, expressions

40 anys construït

Les federacions d'associacions veïnals de Barcelona i Madrid reivindiquen el potencial del moviment en

100 ACCIONS VEÏNALS QUE HAN CANVIAT BARCELONA

Ciutat Vella

- 1 El Born
- 2 Els edificis de Cambó
- 3 Carrer Carabassa
- 4 La Maquinista Terrestre i Marítima
- 5 Casa de la Caritat
- 6 El Pati Llimona
- 7 El Port Vell
- 8 El Forat de la Vergonya
- 9 "Aquí hi ha gana"
- 10 Avinguda de les Drassanes
- 11 Equipaments del Gòtic

Eixample

- 12 La Casa Golferics
- 13 El parc de l'Escorxador
- 14 Cotxeres Borrell
- 15 L'illa de la Fichet
- 16 SAFA, SAESA i Myrurgia
- 17 La presó Model
- 18 L'avinguda Mistral
- 19 Estació del Nord
- 20 Les places de la Sagrada Família: Hispanitat, Pablo Neruda, Gaudí i Avinguda Gaudí
- 21 Biblioteca Joan Oliver

Sants-Montjuïc

- 22 El Mercat de les Flors
- 23 Les Cotxeres i la plaça de Sants
- 24 Can Batlló
- 25 L'Espanya Industrial
- 26 El Vapor Vell
- 27 La Ronda del Mig
- 28 Centre cívic i biblioteca de Blai
- 29 Can Ferreró i la Casa del Relotge
- 30 Can Gios i el Polvorí
- 31 Manufactures Ceràmiques
- 32 Parc de Can Sabaté

Les Corts

- 33 Jardins de la Maternitat
- 34 Quatre escoles públiques: Barcelona, Les Corts, Itaca i Ausiàs March

35 Sol de Baix

- 36 La "polideportiva" del Barca
- 37 Centre cívic de Can Deu

SARRIÀ-SANT GERVASI

- 38 El Castell de l'Oreneta
- 39 Can Castelló
- 40 Vil·la Cecília
- 41 L'Elèctric i el centre cívic de Vallvidrera
- 42 Nucli antic de Sarrià
- 43 Can Brusi
- 44 El ginjoler d'Arimon

GRÀCIA

- 45 La Sedeta
- 46 La Violeta
- 47 L'Artesà de Gràcia
- 48 Escoles OSI i Comas i Sola
- 49 Parc de la Creueta del Coll
- 50 La plaça de la Virreina
- 51 Clínica Quirón
- 52 Plaça Lesseps

NORTA-GUINARDO

- 53 El parc de les Aigües
- 54 Martí Codolar
- 55 Del cinturó a la ronda del Mig
- 56 Can Fargas
- 57 Can Marín i Matas i Ramis
- 58 El Patronat Ribas i l'Escola Tramuntana
- 59 La Clota
- 60 Plaça de la Vall Hebron
- 61 La Casa Grogó
- 62 Parcs de l'Amistat i la Unitat

NOU BARRIS

- 63 Masia de Torre Llobeta
- 64 Les places de Nou Barris: Sòller, Francesc Layret i Àngel Pestanya
- 65 De la Guineueta Vella a Canyelles
- 66 La cobertura de la ronda de Dalt
- 67 Les cotxeres de Borbó

68 Parc esportiu de Can Dragó

- 69 Ateneu Popular de Nou Barris
- 70 Can Masdeu
- 71 Centre de treball de Torre Llobeta
- 72 Gestió d'equipaments a Nou Barris: Ton i Guida, Casals de Prosperitat i La Cosa Nostra, masia de la Guineueta i centre cívic Can Basté
- 73 Viviendas del Governador
- 74 L'aluminosi del Turó
- 75 La Casa de les Aigües
- 76 Via Júlia
- 77 Can Peguera

SANT ANDREU

- 78 Escola i parc de la Pegaso
- 79 La Fabra i Coats
- 80 Rambla de Sant Andreu
- 81 Casernes de Sant Andreu

82 El metro del Bon Pastor

- 83 La presó de la Trinitat
- 84 La Torre del Fang
- 85 Plaça Pilar Miró
- 86 Plaça Hispano-Suiza

SANT MARTÍ

- 87 El Parc del Clot
- 88 Wad-Ras, la Flor de Maig i Institut Icària
- 89 Can Robacols
- 90 La plaça dels Porxos, Parc de Sant Martí, Plaça de la Verneda i Plaça de la Palmera
- 91 La Mar Bella i les platges de Poblenou
- 92 Can Felipa

93 Rambla Guipúscoa

- 94 La Farinera
- 95 Can Saladrigas i Ca l'Aranyó
- 96 Alchemika i Costa i Font
- 97 Can Ricart i el 22@
- 98 La Gran Via i les Glòries
- 99 La Rambla Prim
- 100 Centre cívic de Sant Martí

font: FAVB

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Barcelona i Madrid explicades a través de les seves lluites veïnals. Aquesta és la filosofia de *Barcelona-Madrid. 40 anys d'acció veïnal*, una exposició multidisciplinària organitzada per les federacions d'associacions de veïns i veïnes de Barcelona (FAVB) i de Madrid (FRAVM) que, fins l'1 de febrer de 2010, es podrà visitar a la capella de Santa Àgata del Museu d'Història de Barcelona.

Eva Fernández, presidenta de la FAVB, explica que "l'exposició vol contribuir a fer visible la història del moviment veïnal i la seva influència decisiva a Madrid i Barcelona durant els darrers 40 anys". Els continguts

de l'exposició han estat elaborats per un equip de treball multidisciplinari format per historiadors, periodistes, sociòlegs, antropòlegs, dissenyadors i activistes veïnals. A més a més, *Barcelona-Madrid* també compta amb un domini web propi, www.memoriaveinal.org, l'exposició permanent i un arxiu de lliure accés.

Lluites ciutadanes oblidades

Fernández explica que volen "fer emergir una història massa còps ignorada que recull lluites ciutadanes que no només se centren en l'urbanisme, els equipaments o els serveis públics, sinó que han contribuït a la construcció de la democràcia, les ciutats i els barris, concebuts com a xarxes de relacions i espais de convivència".

La mostra proposa un recorregut -des de la dictadura franquista i la transició fins als nostres dies- per dos centenars de "conquestes veïnals".

La mostra proposa un recorregut per 200 "conquestes veïnals" situades entre el franquisme i els nostres dies

nals" a Barcelona i Madrid: "Es tracta d'espais i equipaments que, sense la lluita ciutadana, avui no

existirien", diu Fernández, que vol reclamar el caràcter positiu de la iniciativa. "És obvi que queda molta feina per fer; hi ha hagut moltes derrotes i hi ha moltíssims conflictes oberts, però volem transmetre el missatge que lluitar val la pena".

Al mapa de les 100 accions veïnals que han canviat Barcelona, hi trobem lluites històriques com la que va suposar la cobertura de part de la ronda de Dalt -demanda històrica de les associacions veïnals de Nou Barris-, l'assoliment del Parc de l'Escorxador -"potser no massa reeixit, però fruit de la lluita veïnal", diu el plafó explicatiu de l'exposició-, un equipament com el Mercat de les Flors -va ser l'associació de veïns del Poble Sec qui va preservar aquest edifici noucentista, avui

Entre les 100 accions que han canviat Barcelona hi ha l'assoliment de l'Escorxador o l'aturada del pla de Can Ricart

teatre municipal, a través de la reclamació d'un ateneu popular -o, més recentment, l'aturada de part del projecte municipal previst per Can Ricart.

una altra ciutat

una exposició conjunta al Museu d'Història

ARXIU

ARXIU

La foto de l'esquerra recull una manifestació del veïnat de Nou Barris que es va oposar l'any 1976 a la instal·lació d'una planta asfàtica en una zona forestal. La fotografia de la dreta mostra un edifici del Poble Sec recuperat gràcies a la lluita de l'AW del barri (1977-1990)

> L'APUNT

“Salvem Barcelona per la democràcia”

Xavier Urbano

La FAVB ha representat –des de sempre– un pal de paller que ha aglutinat persones, entitats i lluites. Si bé és cert que ha anat passant pels alts i baixos naturals que acompanyen els cicles de mobilització, sempre ha estat un referent per molta de la gent que comparteix el carrer. Actualment, la FAVB –i, per extensió, les associacions veïnals que l'integren– afronta nous reptes. El principal, segurament, és el relleu generacional i la incorporació de nous membres a les assemblees.

L'exposició *Barcelona-Madrid. 40 anys d'acció veïnal* obre la possibilitat de valorar la tasca desenvolupada pel moviment veïnal a partir d'una mirada global a tota la seva existència. Potser un dels èxits més interessants de l'exposició –al marge de recuperar la memòria d'ambdues federacions– és el fet de recuperar l'esperit solidari entre els veïnats de les dues ciutats. Des de les pàgines d'un número especial de la revista *Carrer* centrat en l'exposició, Andrés Naya i Manel Andreu –dos motors de la FAVB– invoquen la

relació que es plasmava en alguns cartells de la guerra civil a partir de l'eslògan *Defensar Madrid es defensar Catalunya*.

L'exposició també té el mèrit de situar el moviment veïnal dins del discurs oficial d'unes celebracions institucionals pels 30 anys d'ajuntaments democràtics carregades d'actes formals i, d'aquesta forma, demostrar que això que ara s'anomena *democràcia*, en aquest país, no va venir de la mà de cap pacte social, sinó que es va guanyar a base de lluita i persistència a cada un dels barris i els centres de treball.

Barcelona-Madrid. 40 anys d'acció veïnal també destaca la importància de l'àmbit de la cultura popular en l'estructura veïnal, a través de la recuperació de les festes majors o de la reivindicació d'ateneus i centres cívics i culturals. Aquests *bombillers*, lluitadores de la cultura de carrer, són els que van anar configurant espais comunitaris que després van esdevenir el viver per futures organitzacions de caràcter sociopolític.

Així doncs, els espais comunitaris, les reivindicacions concretes, el treball intergeneracional i l'afront

davant els nous reptes semblen ser la recepta ideal per oposar el model veïnal a aquesta *marca Barcelona* que repensen constantment els *think thank* municipals.

El lema *Salvem Barcelona per a la democràcia* amb què la FAVB va encarar els seus primers anys d'existència és més vigent que mai i es podria mantenir pels propers anys. Una Barcelona viva que no té res a veure amb la Barcelona institucional, caracteritzada per processos participatius sense participants i plans comunitaris sense comunitat.

130 punts al mapa de la ciutat

La selecció de les 100 accions veïnals que han canviat la ciutat els últims quaranta anys es visualitza en 130 punts concrets sobre el mapa de la ciutat: parcs, places, edificis, equipaments... Un 10% d'aquestes victòries veïnals corresponen als últims anys de la dictadura, un 30% als dos anys de l'anomenada transició i un 60% als 30 anys d'ajuntaments democràtics. Una estadística reveladora de la qual el periodista i historiador Jaume Fabre extreu una conclusió: "Durant la transició hi va haver una victòria veïnal cada mes; durant el període democràtic, la mitjana és de dues cada any".

Segons Fernández, "Madrid i Barcelona plantegen dos models de creixement urbà, d'organització

municipal i de participació ciutadana diferents". No obstant això, les

Les dues ciutats "han afrontat lluites comunes i, actualment, tenen reptes compartits als quals han de donar resposta"

dues ciutats "han afrontat problemàtiques i lluites comunes i, actualment, tenen reptes compartits als

quals han de donar resposta". L'organització conjunta d'aquesta exposició permet mostrar, segons Fernández, "que el moviment veïnal construeix ciutat i ciutadania des de la pràctica activa de la solidaritat".

L'exposició es completa amb un catàleg amb articles en profunditat de l'urbanista Joan Antoni Solans, la periodista Maria Eugènia Ibáñez, l'economista i vicepresident de la FAVB Albert Recio, l'escriptor Ignasi Riera, el sociòleg Pep Martí o el periodista de la DIRECTA David Fernández. A partir del mes de febrer, l'exposició anirà itinerant per tots els districtes de la ciutat. Durant aquest temps, al Museu d'història de Barcelona, s'organitzen taules rodones i conferències relacionades amb l'exposició (veure calendari adjunt).

CALENDARI D'ACTES

TAULA RODONA: 'El moviment veïnal: 40 anys fent barri, ciutat i democràcia'.

10 de desembre de 2009, 19h. Museu d'Història de Barcelona.

Amb Pamela Radcliff, historiadora de la Universitat de Califòrnia; Vicente Pérez Quintana, sociòleg i membre de la junta de la FRAVM i Eva Fernández, antropòloga i presidenta de la FAVB. Modera: Jordi Borja, urbanista.

TAULA RODONA: 'El moviment ciutadà: estratègies per fer emergir una història oculta'.

14 de gener 2010, 19h. Museu d'Història de Barcelona.

Amb Marc Andreu, periodista i historiador del Grup de Recerca i Anàlisi del Món Actual; Ricard Martínez, historiador del Centre d'Estudis Franquisme i Democràcia; Tania Magro, arquitecta del Grup de Recerca sobre Model Barcelona i Jordi Mir, historiador del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials. Modera: Jaume Fabre, periodista i historiador.

CONFERÈNCIA: 'Els moviments urbans del segle XXI'.

28 de gener 2010, 19h. Museu d'Història de Barcelona.

Ponent: Tom Angotti, urbanista i director del Centre de Planificació i Desenvolupament Comunitari de Nova York. Presenta: Albert Recio, professor d'Economia de la UAB i vicepresident de la FAVB.

, expressions

PENSAMENT

Tiqqun... i la guerra tot just ha començat

La Ciutat Invisible organitza un seminari al voltant de llibres i documents sotasignats per termes com Tiqqun o el Comitè Invisible

Abdul Azrahad
expressions@setmanaridirecta.info

Abans de l'estiu obriem, amb aquell anhel de les llargues esperes, la recent traducció de *La Insurrecció que veient* del Comitè Invisible. Sabiem que aquest llibre -publicat a França el 2007- havia adquirit molt de ressò al voltant de l'afer Tarnac, però, al marge d'expectatives morboses, aviat vam descobrir que s'hi amagava un interessant imaginari a l'estela de la situacionisme. Un oasi enmig del desert de discursos en què sembla que s'ha submergit la teoria crítica i, sobretot, la política radical durant els darrers temps. És per aquest motiu que, des de la cooperativa autogestionària La ciutat invisible, s'ha volgut obrir un espai de debat al voltant d'aquest imaginari amb la celebració d'un seminari de treball, els pròxims 10, 11 i 12 de desembre, a Barcelona.

'Afer Tarnac'

L'anomenat *afer Tarnac* va començar el 15 de novembre de 2008 quan la policia francesa va detenir deu persones a Tarnac, un petit poble del centre del país, acusades de sabotajar -set dies abans- diverses catenàries de les vies del Tren d'Alta Velocitat. L'única prova acusatòria es fonamentava en el perfil dels acusats i la suposada autoria del llibre mencionat. Gairebé tots van ser alliberats, tot i que amb càrrecs, menys Yldune Levy -que sortiria de la presó la primera quinzena de gener- i Julien Coupat -que no sortiria en llibertat vigilada fins el maig de 2009. A aquest últim, li atribuïen tant l'autoria de l'escrit com

Imatge extreta de l'interior del llibre 'La insurrecció que veient'

un suposat lideratge dins el grup. Més enllà dels detalls de l'afer, a partir d'aquesta lectura i atrets per la contundència del discurs, la curiositat es va convertir en addició i vam començar a llegir voraçment tots els títols publicats en paper o *on line* que vam poder, ens vam posar a estirar del fil de la misteriosa autoria i els seus

origens. Fent una mica d'arqueologia fàcil, vam excavar fins a trobar *Tiqqun*, una revista-fanzine de la qual tan sols van aparèixer dos números. *Tiqqun 1: Organ conscient del Partit imaginari* (1999), i *Tiqqun 2: Organ de connexió al si del Partit Imaginari* (2001). Totes dues edicions, així com tots els escrits del col·lectiu, estan

disponibles al web <http://www.bloomo101.org>. En castellà, s'han traduït tres títols de l'editorial Melusina: *Teoría del Bloom* (2005), *Introducción a la guerra civil* (2008) i *La insurrección que viene* (2009). Recentment ha aparegut *Llamamiento y otros fogonazos*, un recull de textos i fragments de principis de 2003, editat per Acurela & A. Machado.

L'imaginari 'Tiqqun'

Tiqqun -un terme d'origen hebraic de la kabbala de Luria que significa "restitució o reparació de la cosa inacabada"- proposa un discurs amb ressonàncies insurreccionals, a partir d'una mescla explosiva i heterogènia de tendències filosòfiques (Debord, Nietzsche, Foucault, Deleuze, Scmth, Benjamin, Heidegger i, sobretot, Agamben).

És l'articulació d'un discurs sòlid, intens i propi escrit des de la ràbia, que emociona, ressona i crispa com un crit de guerra. És, com diuen una i altra vegada, una presa de partit dins la situació des d'una posició determinada. Per ells, el joc de la política no és més que l'equació que marca aquesta posició. Prendre posició és prendre partit i prendre partit és activar la guerra civil. La guerra civil és la situació on es produeix certa intensitat en el joc de les formes de vida.

Tot el seu pensament és com el títol d'un dels seus llibres més recomanables, un *appel*, una crida, un *llamamiento*... a despertar... a la insurrecció, a la deserció ofensiva. I tot i que, de vegades, resulti complicat, gairebé esotèric en la seva comprensió, feia temps que uns textos no aconseguïen transmetre'ns tals sensacions.

Seminari Tiqqun... i la guerra tot just ha començat

10, 11 i 12 de desembre.
CSA Can Vies. C. Jocs Florals 42, Barcelona (10 i 11 de desembre).
Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71, 1r. Barcelona (12 de desembre).
Sol·licitar material de lectura a: botiga@laciutatinvisible.org.
Per més informació: www.laciutatinvisible.coop.

CAMPANYES

Banc del Temps de la Bordeta: repensar la vida quotidiana

Cicle de xerrades sobre l'autogestió a la ciutat de Lleida

Rosa Pach
terresponen@setmamaridirecta.info

El Banc del Temps de la Bordeta de Lleida ha endegat un cicle de xerrades mensuals per apropar al barri temes com el coneixement personal o el decreixement, entre altres, amb la voluntat

d'arribar a tota la ciutat. La iniciativa sorgeix de la necessitat de les seves dinamitzadors d'aportar informació útil i contrastada per afrontar els problemes actuals de la societat. Les dues primeres sessions, que es van dur a terme els mesos d'octubre i novembre, van tractar l'autogestió de la salut i el

cooperativisme. La següent xerrada tindrà lloc el dia 18 de desembre sota el títol *L'origen de la malaltia: les emocions en la salut*. El Banc del Temps de la Bordeta va néixer fa menys de dos mesos i ja compta amb una quinzena de participants. Aquest projecte va sorgir de dues amigues que, fruit d'inquietuds

vitals i socials comunes, van decidir difondre la tasca dels moviments socials i les alternatives de transformació social a la gent lleidatana, amb seu a La Botiga de la Cris. El projecte ha començat a caminar sota un model de funcionament flexible que tendeix cap a una xarxa d'intercanvi de serveis, productes i idees.

Banc del Temps de la Bordeta
La Botiga de la Cris. C. Hostal 14 La Bordeta, Lleida. 973 213 9811 marisagarcahorcajada@hotmail.com

ESTAS FIESTAS REGALA ALGO ÚTIL

REGALA periódico quincenal de actualidad crítica **Diagonal**

REGÁLATE/REGALA UNA SUSCRIPCIÓN ANTES DEL 31 DE ENERO

→ Recibirás de forma gratuita una fantástica bolsa DIAGONAL

→ Y participarás en el sorteo de una bicicleta DAHON BORDWALK D7

Más info: www.diagonalperiodico.net

PUBLICITAT

FOTOGRAFIA

L'ull de Centelles al camp de concentració de Bram

Una exposició recupera imatges enmig de la polèmica per la venda a l'Estat espanyol dels negatius inèdits

La imatge mostra l'interior del camp de concentració de Bram

El Centre d'Art Santa Mònica acull, fins el proper 10 de gener, l'exposició *Agustí Centelles. El camp de concentració de Bram, 1939*, centrada sobretot en el temps que el fotògraf va passar en un dels camps de refugiats del sud de França, el de Bram, situat prop de la localitat Carcassonne.

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

L'exposició no deixa de ser una petita mostra d'una persona, fotògraf i punt de referència de tot el període de la Guerra Civil.

Centelles es va encarregar de situar el fotoperiodisme de guerra a un nivell professional altíssim i, d'altra banda, també es va implicar en la defensa de la República. Va ser mobilitzat i va continuar fent fotografies pel comissariat general de guerra de l'exèrcit de l'Est, fet que el va convertir en testimoni d'excepció d'alguns dels moments clau de la història del país. D'alguna manera, doncs, no és d'estranyar que s'hagi convertit en referent per les generacions de fotoperiodistes que l'han reconegut com el Capa català.

Com l'hongarès, Centelles té una història de resistència i compromís. Amb la derrota i l'ocupació, es va exiliar -com tantes altres persones-

als indignes camps de refugiats francesos i, posteriorment, se'n va escapar gràcies a un contracte en un estudi de fotografia a Carcassonne. A partir d'aquí, va decidir aprofitar la situació per muntar un laboratori clandestí a la botiga on treballava, des d'on facilitava documentació falsa a tots aquells que lluitaven contra l'ocupació nazi i col·laborava activament amb la resistència antifeixista.

Quan alguns dels membres del grup de la resistència van ser detinguts el 1944, el laboratori fotogràfic va ser desmantellat. Centelles va deixar els seus negatius a càrrec d'un amic i va tornar a Catalunya a través de la frontera andorrana. Es va instal·lar a Reus, on va residir de forma clandestina durant dos anys. El 1946, va tornar a Barcelona i es va presentar davant les autoritats. Va ser jutjat i va quedar en llibertat condicional. El seu passat polític va impedir que es pogués dedicar de nou al fotoperiodisme i,

de la memòria històrica ha acabat degenerant en una subhasta velada entre administracions i altres entitats privades, la casa internacional Christie's entre elles. Un procés de competència que té més relació amb el prestigi públic i la rivalitat entre elles que amb la veritable consideració de l'obra com a peça indispensable per entendre la història del poble català durant la guerra i la revolució.

Al marge de les connotacions simbòliques del fet que l'arxiu acabi allà on, precisament, el fotògraf no volia i de l'actitud de la família que ha conduït a aquest fet, aquest no

Agustí Centelles El camp de concentració de Bram, 1939

Centre d'Arts Santa Mònica.
Rambla, 7 (Barcelona).
Fins el 10 de gener.

llavors, es va decantar per la fotografia industrial. L'any 1955 es va traslladar a viure a Premià de Mar fins que va morir, el 1985. El 1976 va poder recuperar els negatius que havia deixat a França durant el seu exili. Les imatges es van tornar a exposar i Centelles es va convertir en un símbol dels fotoperiodistes de guerra. Finalment, li va arribar el reconeixement institucional amb el Premi Nacional de Fotografia l'any 1984.

Al marge de la maleta amagada a Carcassonne, tot just fa un any, es van fer públics un centenar de fotografies inèdites de Centelles, fet que va tornar a situar el fotògraf a la rimeria línia mediàtica.

deixa de ser un episodi més que demostra el posicionament de les institucions catalanes a l'hora d'afrontar el diàleg amb el passat.

El mateix Centelles ja va manifestar el seu malestar, en vida, pel tracte que va rebre de la Generalitat i les institucions catalanes, més interessades a enterrar aquest passat que no a reivindicar-lo com a propi. La figura de Centelles i la seva obra sembla una víctima més de l'onada expansiva de la transició i la voluntat d'esborrar la memòria històrica per substituir-la per una reconciliació i una superació que mai no han quedat.

CAMPANYES

Jornades Anticonstitucionals a Lleida

La Maranya convida grups independentistes revolucionaris de tota la península

"El Centre Social Autogestionat La Maranya vol dir la seva en matèria d'estatuts i constitucions". D'aquesta manera, les membres d'aquest espai anuncien les jornades anticonstitucionals que han organitzat pel cap de setmana del 4 i 5 de desembre, que comptaran amb la participació de persones d'un seguit de col·lectius independentistes d'arreu de la península.

Ares Arbós
expressions@setmanaridirecta.info

La DIRECTA ha pogut parlar amb persones de La Maranya de Lleida que han organitzat unes jornades per veure què està passant en matèria de lluita a nacions històriques com l'andalusa, la canària, l'aragonesa i l'asturiana, i poder conèixer d'aquesta manera altres realitats a part del discurs de les dues esquerres independentistes més conegudes de l'Estat espanyol -la basca i la catalana. És per això que ha convidat membres de les diferents organitzacions que treballen en aquest àmbit als diferents territoris. El 4 de desembre, membres del col·lectiu canari Azarug visitaran la capital de Ponent per explicar en quina situació es troba el seu moviment, quina realitat es viu a l'esquerra revolucionària i anticolonialista canària i tot allò que pugui ser d'interès per les presents. El mateix dia 4, el moviment antirepressiu asturià Sofitu explicarà la situació en què es troba després de la detenció d'alguns dels seus membres per evidenciar, des del propi moviment, la necessitat d'estructurar l'organització a partir de la representació que pateixen les seves militants. La jornada s'acabarà amb un sopar popular a base de pinxos al mateix espai. El 5 de desembre, membres del col·lectiu andalús Jaleo visitaran Lleida per explicar la situació actual d'aquest moviment i per reivindicar l'alliberament del poble andalús en un marc socialista i revolucionari. El

Jornades anticonstitucionals a La Maranya

4 i 5 de desembre a la tarda.
Centre Social Autogestionat
La Maranya.
C. Del Parc, 13. Lleida.

mateix dia, la gent de l'organització independentista aragonesa Chobenalla explicarà la seva situació en defensa de la llibertat del poble i la cultura aragonesa i la lluita que porten a terme pels dos idiomes minoritzats del territori veí: l'aragonès i el català de la Franja. La jornada acabarà amb un sopar popular.

Des del CSA La Maranya fan una proclama a la llibertat dels individus des de la llibertat dels pobles, que esdevé -segons diuen- "una cosa lligada a l'altra".

Negatius i negocis

En total, l'arxiu d'Agustí Centelles compta amb prop de 10.000 imatges que, fins fa poc, no tenien clar el seu futur. La família, propietària de l'arxiu, estava decidint quin havia de ser el destí d'aquest tresor gràfic. Després de mesos d'incògnites, el Ministeri de Cultura espanyol ha acabat comprant tot l'arxiu per 700.000 euros i ha anunciat que anirà a parar a la ciutat de Salamanca i engreixarà el fons del Centro Documental de la Memòria Històrica que té la seva seu al carrer de l'Expolio número 2.

El que havia de ser un fet transcendental per la recuperació

, expressions

CAMPANYES

Muntanyisme amb intenció

La Valldigna acull l'edició 33 de l'Aplec Excursionista dels Països Catalans

VIARANY

Marxa intercomarcal celebrada a la Valldigna

Es tracta només de caminar per la muntanya o hi ha alguna cosa més al darrere? Més de 130 anys d'excursionisme al nostre país avalen una sòlida tradició cultural i social rere aquesta pràctica esportiva peculiar –sobretot perquè, a diferència de la resta d'esports, no es basa en la competitivitat. Amor per la natura, interès científic i, fins i tot, catalanisme en la frase “el paisatge és un element de formació patriòtica”. Són paraules que va deixar escrites el poeta i excursionista Carles Salvador i que acompanyen l'exercici físic en l'alpinisme que encara avui reivindiquen els clubs de muntanya que, aquesta setmana, celebren l'edició 33 de l'Aplec Excursionista dels Països Catalans als pobles de Benifairó i Simat de la Valldigna, a la comarca de la Safor.

Joan Canela i Barrull
expressions@setmanaridirecta.info

Aquests aplecs es van començar a celebrar l'any 1977 amb la voluntat de reprendre la col·laboració que els centres excursionistes de Catalunya, el País Valencià i les Illes havien iniciat als anys 20 –una col·laboració truncada pel feixisme– i agrupar centenars d' enamorats de la muntanya.

“Es tracta de conèixer el país i els seus habitants durant aquests quatre dies”

“Es tracta de conèixer el país i els seus habitants –explica Guillem Pérez, membre de Viarany i un dels organitzadors de l'Aplec– i, com que la gent no coneix la comarca que visita, hem volgut incloure-hi una sèrie d'activitats culturals”. Així, a més de les caminades –veritable leit motiv de l'Aplec–, durant els quatre dies que dura la trobada, s'han previst exposicions –en record dels 400 anys de l'expulsió dels moriscos–, concerts –amb Pep Gimeno el *Botifarra* i les bandes de Simat i Benifairó–, visites

als monestirs cistercencs de la comarca i observacions astronòmiques.

Toc reivindicatiu a l'aplec

“Sembla que cada vegada hi ha més gent que ix a la muntanya però que, en canvi, es desvincula dels àmbits històrics, ecològics i de país que abans comportava”, explica Pérez. Per això, aquest any, l'Aplec inclou una càrrega reivindicativa important “marca de la casa”, apunta en una clara referència al fet que Viarany és una colla excursionista molt vinculada a l'activisme social i a l'esquerra independentista.

El programa inclou xerrades i exposicions sobre models de transport sostenible, sobre les línies d'alta tensió –una lluita molt present a la Valldigna–, la història de l'independentisme o el moviment agroecològic. “Al País Valencià, els centres excursionistes han protagonitzat importants batalles en

defensa del territori, els usos responsables de la muntanya, la llengua o la cultura –continua Pérez– i, encara que aquesta siga avui una faceta menys visible –siga perquè els nous centres no la tenen, siga perquè alguns dels de sempre l'estiguen perdent–, nosaltres creiem que cal recuperar-la”.

Canvi de lloc i molta feina

Guillem Pérez reconeix que l'organització de l'Aplec és “una feinada”, sobretot per unes colles petites com Viarany, el Grup d'Esports de Muntanya de Benifairó i el Grup de Muntanya Valldigna, les tres entitats organitzadores. “Sort que hem tingut el suport d'altres institucions, com els ajuntaments dels pobles amfitrions, la Universitat de València o Acció Cultural del País Valencià”.

Aquesta feina, a més, l'han hagut de fer amb menys temps de l'habitual, ja que en un principi l'Aplec s'havia de fer a l'Alguer, però l'entitat que ho havia d'organitzar va decidir que no estava preparada i va demanar que es canviés el lloc. “Quan ens ho van proposar no sabíem que seria tanta feina”, reconeix Pérez amb un deix d'ironia. Però, en compensació, les assistents a l'Aplec podran gaudir d'un meravellós entorn natural entre la serra de les Agulles i el massís de Mondúver.

Un excursionisme amb trets distintius

“A si de la catalanitat, l'excursionisme ha desenvolupat una colla de trets identificadors que li atorguen una fesomia força definida com són la modernitat, el científic, l'ecologisme i el component nacional. La combinació de tots quatre dona com a resultat un excursionisme de notòria projecció social”, explica Vicent Pitarch, de l'Institut

d'Estudis Catalans. Un alpinisme que enfonsa les seves arrels en l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques –fundada el 1876 i precursora del Centre Excursionista Català (CEC), una de les entitats més antigues d'Europa– i que després es converteix en un dels eixos vertebradors dels moviments republicans, obreristes o catalanistes.

EL REBOST

Dolç com la mel

Joan-Andreu Moll Gamboa
elrebost@setmanaridirecta.info

A les coves de l'Aranya, a Bicorp (València), l'any 1920, es van descobrir unes pintures rupestres on, entre altres activitats, una figura humana amb l'ajuda d'una escala de corda –aquesta és la interpretació consensuada– s'enfila dalt d'una roca per abastar un rusc amagat entre els forats de la pedra, enmig del brunzir d'una munió d'abelles disgustades. La cronologia d'aquestes representacions artístiques ha estat molt discutida i, si bé al principi es consideraven del paleolític superior, actualment es pensa que són del neolític i que tenen una edat d'entre 6.000 i 8.000 anys.

La relació entre humans i abelles, doncs, ve de lluny i, tot i que al començament ens conformàvem amb els assalts furtius com el que s'especifica a Bicorp, aviat vam aprendre a domesticar la producció de mel, a controlar ruscos propis i a aprofitar altres productes com la gelea reial, la cera, el pròpolis i el pol·len. La importància de la mel va arribar a ser tal que fins i tot entre els romans servia de moneda de canvi, com l'or o la sal.

Símbol per excel·lència de la dolçor –no només la gustativa, sinó també l'afectiva–, la mel també gaudeix d'una reputada fama per les seves propietats terapèutiques, ja conegudes a l'antic Egipte i entre els metges grecs, com Hipòcrates, que la van fer servir per tractar afeccions de la pell, úlceres, tallcs, cremades i, fins i tot, cataractes.

Rica en vitamines, minerals, antioxidants i aminoàcids, la mel es caracteritza per la seva acció antimicrobiana i antiestètica. Ajuda a cicatritzar i prevenir infeccions de ferides, a combatre els refredats i també s'usa a bastament en la cosmètica natural, tot aprofitant les seves qualitats astringents, suavitzants i nutritives.

També és un conservant natural excel·lent. De fet, entre els aixovars de les dinasties egípcies, s'hi ha trobat mel en

bones condicions, després de milers d'anys d'emmagatzematge, tot un èxit per la indústria conservera del Nil.

El seu alt contingut en sucres simples, d'assimilació ràpida, la converteix en un aliment molt calòric i energètic que, com la resta de sucres, està contraindicat pels menors de divuit mesos i les persones amb hiperglucèmia.

Un altre dels camps on l'anomenada de la mel sempre ha gaudit de bona salut és en el de les menges afrodisíacques. Allò de marxar de lluna de mel no feia només referència a l'endolciment enganxifós de les paelles novelles, sinó que era costum regalar gerres plenes de mel als amants per assegurar l'èxit de les seves trobades amoroses. A més, moltes de les cures tradicionals contra l'esterilitat, la impotència i la inapetència sexual prenen la mel com a element base. La mel, si més no, és rica en vitamina B i podria elevar els nivells de testosterona a la sang.

Us deixem una recepta senzilla i boníssima, per endolcir les postres i els sentits.

Coca de mel i nous

150grs. mel, 150grs. Nous, 1 tassa de rom, 1 pessic de canyella, 200grs. farina, 125grs. sucre, 125grs. mantega tallada a daus, un polsim de sal, la ratlladura d'una llimona, 1 ou i 1 rovell

Passem la farina pel sedàs i la barrejem amb el sucre, la mantega, el polsim de sal i la ratlladura de llimona. Treballem la mescla ràpidament amb els dits, de manera que la mantega s'incorpo-

ri bé a la farina i el sucre. Hi afegim l'ou i el rovell fins que obtinguem una massa lligada i en fem una bola, que embolicarem amb paper film i deixarem reposar a la nevera dues hores. Estirem la massa –no gaire fina– i la farcim amb la barreja que haurem preparat amb la mel, les nous, el rom i la canyella. Enforquem la coca a 190°C entre 30 i 40 minuts. Esperem que es refredi per desemmotllar-la.

Recomanem

BARCELONA

6a FESTA MAJOR REIVINDICATIVA SANT ANDREU '09

Dijous 3 de desembre: Taller de Bricolatge Sexual. 19h. Auditori de Can Fabra. **Divendres 4 de desembre:** 17h. 3a Tarda de jocs *freaks*. Avv. Nord-Tramuntana (Pg.Torras i Bages, 101-103). 19h. Presentació del llibre *La setmana tràgica* de Dolores Marín. Lloc per confirmar. 22:30h. 3a Ruta Jove del Porró. Pl. de les Palmeres. **Dissabte 5 de desembre:** 20h. Concert de la FMR amb grups andreuencs: Bliss Thru, Medicina y Agua. 22h. Concert de la FMR amb grups de fora: Poca Broma (9Barris), Rauxa, Escalivada, Jardinetes de Can Fabra. **Diumenge 6 de desembre:** 16h. 4t Torneig de futbol de la FMR: *Fes-li un gol a la Constitució!* Pistes Sant Pacià (C. Sòcrates cantonada Monges). **Dilluns 7 de desembre:** 21:30h. Sopar de Festa major + Festa 80's amb DJ's. Vine disfressada! Porxada del Mercat. **Dimarts 8 de desembre:** 11h. Matinal de Infantil i de Cultura Popular. Pl. de les Palmeres. Es farà xocolata calenta, animació infantil, mags Companyia Piques i Cors, contacontes, jocs tradicionals, bitlles catalanes, colles bastoneres. Es repartiran els premis del 2n Concurs Literari de la FMR de Sant Andreu, *La fàbrica Zero*. Hi haurà botifarrada popular.

BARCELONA

5 de desembre 20n FESTIVAL DE MÚSIQUES DES D'UN BALCÓ

17:30h. Balcons de la plaça Comerç de Sant Andreu de Palomar

"L'únic festival on els escenaris són balcons". Gratuït i apte per tots els públics. Sant Andreu Jazz Band (www.myspace.com/santandreujazzband), Enildo Rasúa (percussió cubana, www.myspace.com/enildorasua), Cecilia Ledesma (tango, www.myspace.com/cecilialedesma), El Trío Chikiboom (swing a *cappella*, www.myspace.com/eltriochikiboom), Institut FATIMA (electrònica, www.myspace.com/InstitutFATIMA).

BARCELONA

18enes FESTES ALTERNATIVES DE SANT ANDREU DE PALOMAR

Activitats a la Carpa (C. Segre). **Divendres 4 de desembre:** 17h. Trobada de distris i xiringuitos llibertaris. 21:30h. Concert: Transició, Kaskezur, Hipokondria i Tollendo Ponens. **Dissabte 5 de desembre:** 11h. Taula rodona: Ateneus llibertaris des de la falsa transició. 17h. Poesia de guerrilla. 21:30h. Concert: Bittah, 2DB i At Versaris. **Diumenge 6 de desembre:** 11h. Matinal infantil. 14h. Dinar popular vegè. 17:30h. Documental: *Lucia Urtubia*. 19:30h. Sorteig pro Ateneu Llibertari. 22h. Concert: Swing Maker Band. **Dilluns 7 de desembre:** 21h. Festassa a Diables (C. Ramon Batlle 9).

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

3 de Desembre
Presentació dels resultats de la Campanya Balanç Social 2008
19:30h. Aula Ronda
Ronda Sant Pere 56, 1r 2a.

3 i 4 de desembre
Seminari internacional: 'Comunicació, desenvolupament i drets humans a la Mediterrània'
9h. Col·legi de Periodistes de Catalunya.
Rambla Catalunya 10, principal. Experts en comunicació i desenvolupament, pertanyents a institucions de caire diferent i amb diverses perspectives, debatten

sobre la responsabilitat social dels mitjans i els drets a la informació i la comunicació a la zona del mediterrani i els reptes de la comunicació pel desenvolupament en l'agenda de la cooperació. Organitza: Observatori mediterrani de la comunicació (O MEC) Més informació: omec.uab.cat

4 i 5 de desembre
Teatre: 'El Cubo Libre' i 'Historieta de un abrazo'
21:30h. AdriAntic.
Vía Trajana 11, 1r.
De la Compañía Dromosofista (Itàlia-Argentina). Preu: 6 euros.

5 de desembre
Concert de GATIBU + ARRAMAZKA + DJ
22h. Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 837.
Preu: 5 euros (socis i sòcies de l'Euskal Etxea 2,5 euros) www.ehsona.com

9 de desembre
Conferència: 'El paper de les ONG davant la crisi global: denúncia permanent o alternatives viables'
19h. Seu de la FCONGD C. de les Tàpies, 1.
La Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament, en el marc del seu vintè aniversari, us convida a la conferència que impartirà el senyor Adolfo Pérez Esquivel, premi Nobel de la Pau. Després d'un any tan intens, volem aprofitar aquesta oportunitat per retrobar-nos com a sector. Comptarem amb la presència d'aquest expert internacional que ens ajudarà a fer balanç sobre la tasca duta a terme per les ONG durant aquests 20 anys i ens donarà algunes idees pel futur. Les places són limitades. Us agrairem que ens confirmeu la vostra assistència a fcongd@fcongd.org
Organitza: FCONGD
Més informació: www.fcongd.org

BORDILS

7 de desembre
Acte central de la campanya Bordils Decideix
20h. Casal de Bordils
Xerrada-Debat a càrrec de Jordi Bilbeny, Biel de Montserrat i Francesc Ribera *Titot*. Tot seguit, podreu gaudir d'un picapica a base de pa amb tomàquet i embotit i, a continuació, d'un concert amb format acústic d'en *Titot* i en David Rosell, que ens presenten *L'esca Pecat*. Més info: www.bordilsdecideix.blogspot.com

GIRONA

2 i 3 de desembre
Cinema: 'Desti Woodstock' (V.O.S.E.)
18:10h. Cinema Truffaut C. Portal Nou, 7.
També a les 20:20h. i a les 22:30h.
Estats Units, 2009. Direcció: Ang Lee. Guió: James Schamus. Intèrprets: Demetri Martin, Imelda Staunton, Emile Hirsch, Dan Fogler. Durada: 120 min. info@cinematruffaut.com

Sortim de casa

LLEIDA

4 i 5 de desembre JORNADES ANTICONSTITUCIONALS INTERNACIONALISTES

CSA La Maranya. C. del Parc 13.

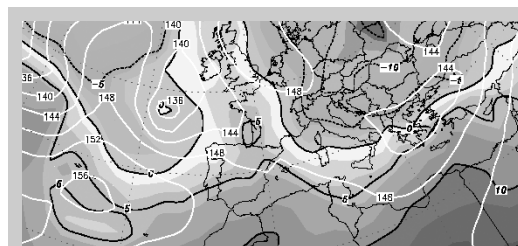
En temps de resolucions d'estatuts per part de tribunals constitucionals, de corrupcions generalitzades i de debats eterns sobre què és o deixa de ser un país, el CSA La Maranya també decideix dir-hi la seva. Hem volgut fer aquestes jornades amb la idea de reforçar els lligams entre els pobles, perquè cap persona no serà lliure sense que ho sigui el seu poble.

BARCELONA

3 de desembre. MANIFESTACIÓ UNITÀRIA D'ESTUDIANTS CONTRA EL PLA BOLONYA

12h. Plaça Universitat.

Acumulació d'aire fred a l'Europa de l'Est

Els propers dies tindrem diverses afectacions de perturbacions del nord-est, que provocaran nevades fortes al Pirineu Occidental, especialment als Pallars i la Vall d'Aran. Tindrem dos episodis de pluges i nevades a cotes altes. El primer serà el dijous 3 de desembre al matí, el segon serà el dilluns 7 de desembre, amb pluges més extenses. La setmana vinent una gran massa d'aire fred baixarà des del pol nord i s'instal·larà a l'Europa de l'Est. Una circumstància imprescindible per tenir uns nadals ben freds.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Tasio Erkizia MILITANT HISTÒRIC DE L'ESQUERRA 'ABERTZALE'

“Vam creure possible un Estat espanyol que reconegués el dret d'autodeterminació”

Tasio Erkizia milita a l'esquerra abertzale des de fa més de 30 anys. Va formar part de la mesa d'Herri Batasuna (HB) i actualment és un dels impulsors de la proposta d'Altsasu per la creació d'un marc que impulsi un procés democràtic que posi fi al conflicte a Euskal Herria. Parlem amb ell del passat i el present de l'esquerra independentista basca.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

L'any 1977 es va plantejar el debat entre reforma o ruptura en la transició. L'esquerra abertzale opta, convençuda, per la ruptura. 30 anys després, com veus aquella decisió?

Ho valorem com un gran encert, una gran visió de futur. Vam veure que l'estat de les autonomies era un invent dels neofranquistes per aparentar que es produïa un canvi sense canviar absolutament res fonamental. Es van deixar intactes els aparells militar i judicial i el plantejament ideològic bàsic que l'Estat és indivisible i que la unitat d'Espanya és el principi fonamental que ha d'unir totes les forces. Aquesta via suposava la mort lenta d'Euskal Herria com a nació.

Va haver-hi algun moment en què creguéssiu que era possible un Estat espanyol que reconegués, per exemple, el dret d'autodeterminació?

Sí, durant els darrers anys del franquisme, quan el PSOE, el PCE i el PNV reconeixien Euskal Herria com a nació i plantejaven com a necessari reconèixer el dret d'autodeterminació. Una data molt important per nosaltres va ser el juliol de 1977, quan el PSOE va fer el seu primer congrés als quatre territoris d'Euskal Herria sud i va adoptar una resolució on, literalment, deia: "Al País Basc no hi haurà pau ni normalització política mentre no es reconegui el dret d'autodeterminació i no es desenvolupi un estatut per Euskadi sud". Però, al cap d'un any, el PSOE va renunciar al dret d'autodeterminació i a un estatut que englobés els quatre territoris i va cedir al xantatge de l'exèrcit. Allà es va trencar la possibilitat que fos una transició real.

En aquest sentit, com va viure la segregació de Nafarroa com a autonomia independent?

Arzalluz -que llavors participava a totes les meses de negociació pel PNV- ha reconegut públicament que va ser l'exèrcit qui els va posar entre l'espasa i la paret: "O se separa Nafarroa o no hi ha autonomies". I el PSOE i el PNV van claudicar. Per nosaltres va ser un gran cop perquè érem conscients que aquella divisió política i territorial podia suposar un dur handicap per construir el país de cara al futur. Per això, els nostres eixos han estat precisament la unitat política i territorial i el

dret de decidir, pel naixement d'un Estat espanyol plural on les diverses nacions tinguéssim un recorregut propi en pau i en funció de normes democràtiques.

Una dècada després, el 1989, l'esquerra abertzale pren la decisió de participar a les institucions polítiques de l'Estat espanyol. A què es deu aquest canvi?

Nosaltres mai no hem acceptat el parlament espanyol amb la configuració actual. En aquell moment, però, just havien acabat les Converses d'Alger i nosaltres volíem reprendre el diàleg amb l'Estat. En aquest context, vam entendre que el Congrés podia ser una instància idònia per articular relacions i podia servir d'altaveu per expressar clarament la nostra voluntat d'arribar a acords i resoldre el conflicte de manera dialogada.

Però, llavors, Josu Muguruza -elegit diputat al Congrés- va ser assassinat per dos tiradors a Madrid, quan es trobava reunit amb els altres electes d'HB.

Després d'anys reclamant la nostra participació al Congrés, la primera vegada que hi vam anar a recollir l'acta de diputat, hi va haver l'atemptat contra Josu Muguruza. Ens va passar el mateix al parlament basc: primer, ens insistien perquè hi anéssim i, quan vam començar a intervenir-hi de manera dinàmica i constant, ens van il·legalitzar perquè no hi tinguéssim presència. O ens integrem al sistema sometent-nos a les directrius de l'Estat o no podem existir ni fora ni dins de les institucions.

Però, de vegades, sembla que la lluita de l'esquerra abertzale per la sobirania hagi eclipsat la lluita social, que també és part del seu ideari. Pot ser? És una percepció real i una de les nostres autocrítiques.

Nosaltres, tèricament, tenim clar que no hi ha lluita nacional sense lluita social. Però, després, a la pràctica, conregar-les totes dues no és fàcil perquè la maquinària de l'Estat ens imposa un ritme de detencions, empresonaments i tortures que ens obliga a una dinàmica de resposta. En la mesura que arribem a una situació de respecte de llibertats, la construcció nacional en tots els seus vessants -econòmics, socials, culturals, etc.- adquirirà més empenya. És el que estem desitjant.

Durant tots aquests anys, l'esquerra abertzale s'ha donat per morta mol-

ALBERT GARCIA

tes vegades. Ara torneu a sorgir amb força amb la proposta d'Altsasu...

El nostre projecte polític ha anat madurant i concretant-se. La declaració d'Altsasu parteix de tres constatacions històriques: que l'estat de les autonomies ha fracassat a Euskal Herria. ELA, PNV i EA, que en el seu moment es van mostrar favorables a l'estatut, ara el qüestionen -igual que Aralar i LAB-, és a dir, la majoria sindical, política i social d'Euskal Herria. La segona constatació és que l'Estat espanyol es troba molt a gust amb la confrontació i la repressió. Això ens porta a la tercera constatació. Creiem que l'esquerra abertzale té prou força per adoptar una iniciativa que situï l'enfrontament en paràmetres de debat polític i que ens porti a un altre escenari en què es reconeguin els mateixos drets a tots els partits i les opcions polítiques.

Quins són els propers passos?

Tenim dues grans apostes que han de ser els pals de pal·ler d'un procés democràtic. Una és la creació d'un fòrum sobiranista que agrupi totes les forces independentistes i sobiranistes, un moviment popular ampli que vagi més enllà d'un plantejament electoral i que

tingui com a funció despertar la nació basca. En segon lloc, és fonamental que s'acordin uns principis democràtics mínims entre els partits polítics d'àmbit basc, ja que l'Estat només ens respectarà si és així.

A la proposta dieu que no és el moment per "la lluita armada" i que la Declaració és "un pas irreversible". En aquest sentit, creieu que ETA hi donarà suport?

Nosaltres tenim confiança plena que ETA donarà suport a aquest camí perquè entenem que aquesta és la voluntat majoritària expressada pel nostre poble i que anirà creant il·lusió.

Què li sembla la iniciativa de les consultes catalanes?

Em sembla molt maca i molt interessant. Molt maca perquè és una iniciativa sorgida d'organismes populars a la qual els partits han donat suport mig obligats per les circumstàncies. Interessant perquè marca un nord que posa molt nerviós l'Estat -com es va demostrar a Arenys de Munt- i que té calat de fons. Evidentment, caldrà articular aquest moviment d'alguna manera amb uns mínims polítics, però marca una perspectiva de futur molt interessant.

. LA COLUMNNA

Com més en tens...

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Hi ha qui pensa que com més en tens, més en vols. De què? De tot, suposo. De cavall, de vacances, de canelons d'espinaç, de quintos i, sobretot, de diners. I si no pregunteu-li al Fèlix Millet, que passava tiquets de vuit euros de l'esmorzar al bar de la cantonada i les factures del telèfon de casa al Palau.

Hi ha molta gent que si pot passa dietes; forma part d'un petit sobrosou que s'agarrava perquè la paga és miserable i tot hi ajuda per arribar a final de mes. Però, quan cobres centenars de milers d'euros, és molt poc elegant fer aquestes coses, tot i que de vegades sembla que és un tic de ric anar pel món d'aquesta manera i molta gent pensa que és així com es fan els diners. Són estrets de mena, sempre calculant i comparant, conspirant fins l'últim cèntim i creient que tot s'hi val per emportar-se a la butxaca, d'amagat, la propina que els companys de feina han deixat al sopar d'empresa. Acumulen amb instint malaltís i els bull la sang quan se'ls escapa un duro.

No només va passar totes les despeses al Palau, sinó que va embutxacar-se els 40.000 del consogre

Però de tot el que s'ha fet públic, el que m'agrada més és l'estafa al consogre amb l'excusa del casament de la filla. Això és impagable malgrat hi ha qui en té la factura original i una punyalada a l'esquena.

Resulta que la boda va costar 80.000 euros i la pagaven a mitges els pares dels nuvis, els quals, per defecte, deuen tenir les butxaques plenes i foradades. Doncs Millet, no només va passar totes les despeses al Palau, sinó que encara va embutxacar-se els 40.000 del consogre. Hi ha molta gent que s'hipoteca per pagar aquestes festasses i ell aconsegueix treure'n benefici? Deu ser dels pocs catalans que ho han aconseguit. Ara s'acosta Nadal i no sé pas quina cara faran tots plegats a l'hora de dinar. No crec que el cornut que va pagar el beure truqui en Millet per desitjar-li bones festes. Qui podria localitzar-lo és en Castells, l'hauria de llogar per negociar el finançament amb Madrid. Un home a qui el Vaticà va donar permís per enderrocar una església, vés a saber què aconseguiria a banda d'una bona comissió.